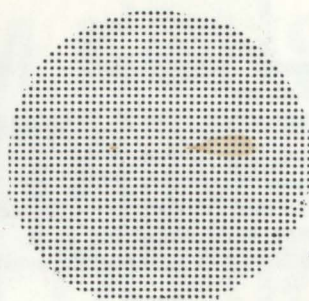

UFO

Tidskrift för aktuella UFO-händelser och ökad kunskap om UFO-fenomenen.
Organ för Riksorganisationen UFO-Sverige.
Utkommer med 6 nr/år.

Flying Objects

Unidentified

Nr 5
1977
ARGÅNG 9

ISSN 0346-3540

Redaktionens besöksadress:
Lagmansberga Brunnsgård, 596 00 Skänninge. Tel.
0142/440 30.

I redaktionen:

Carl-Axel Jonzon, Thorvald Berthelsen — Bevakning av
utländska publikationer, textbearbetning m.m.

Jan Lind — Sammanställning av tidskriftens innehåll.
Tel. 013/11 24 66

Övriga medarbetare:

Lars Nilsson, Florent Sickenga, Olle Öhman, Jan-Ove
Sundberg, Thomas Ö Orr, Carl-Anton Mattsson.

Lay-out

Olow Petersson

Ansvarig utgivare

Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/440 30

UFO-information

Trycks och utges av UFO-SVERIGES kansli
Box 16, 596 01 Skänninge.

Prenumeration och medlemskap

Postgiro 8 43 25-0 UFO-Information 50 kronor helår

Innehållsförteckning:

Ledare:	3
En skärtorsdagsdröm, forts.	4
Så går det till när Sovjet skjuter upp raketer från sin hemliga bas	9
Frank Pedersen, forts.	12
Har det hänt nå't?	17
Irans flygvapen förföljde UFO	18
Jättelikt moderskepp orsakade EM-effekter	19
Främlingar från rymden i en svunnen tid ..	20
UFO orsakade stopp i gatukorsning	21
Mörkt föremål iaktogs utanför Gävle	22
Uppseendeväckande dagsljusobservation i Norge	22
Kvinna undersöktes ombord på UFO	23
NYA BÖCKER	24

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskus-
sionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen, bör
manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på
maskinen. Var god observera att manus endast skrivs på
bladets ena sida.

Bidrag kan sändas direkt till: UFO-SVERIGE, Box 16,
596 01 Skänninge.

UFO-information är framställd på eget tryckeri. Allt ar-
bete med denna tidskrift — redigering, planering, tryck-
ning m.m. — sker ideellt och oavlönat.

För artiklarna svarar författarna.

UFO-Sverige är en ideell samarbetsorganisation för UFO-
intresserade.

NY STILLFILM

för information och undervisning

Centralgruppens stillfilm har reviderats under januari
och föreligger nu i en tredje och förbättrad upplaga i 9
identiska s.k. informationspaket.

Den består av 77 diabilder och är synnerligen enkel att
handskas med och kan visas med valfri diabilprojektör.
Ljudet är inspelat i stereo och finns på såväl C60-kassett,
som spole för rullbandspelare.

Filmen utgör en lättillgänglig information i UFO-frågan
och kan rekommenderas åt t.ex. föreningar och skolor.

Det är enkelt att hyra stillfilmen. Kostnaden är 25 kro-
nor + porto. För vidare information tag i god tid kontakt
med:

KÖPINGS UFO-FÖRENING

Box 151

731 01 KÖPING

Telefon 0221/310 25 (kontorstid)

Tidigare årgångar

Du som blev ny medlem detta år kan fortfarande
köpa kompletta årgångar av UFO-Information för
1976 (Tidigare årg. är slut). Kompletta årg. kostar kr
35:- och kan beställas genom att sätta in beloppet på
postgirokonto 8 54 25 - 0 UFO-Information. Texta
namn och adress och glöm inte att ange årg. 1976.

OM DU FLYTTAR:

1) Använd postens blankett B1. 2050.03 "Adressändring för
inländsk tidning", samt meddela din nya adress.

2) Frankera med 3 kronor. Pengarna går till UFO-Infoma-
tion enl. avtal med Poststyrelsen och de täcker självkostna-
den för präglingen av den nya adressplåten.

OM KONSTEN ATT BRYTA IGENOM LÅSTA DÖRRAR...

Vad är det som gör att vissa människor intresserar sig för UFO-problemet, andra inte? Ja, nu är det väl inte något speciellt med UFO, att det skulle fordras alldeles extra komplicerad läggning för att man skulle kunna bli intresserad av ämnet. Det är med UFO som allting annat, antingen är man intresserad av saken från barnben eller också blir man det småningom av någon anledning. Självklart kan man också klampa fram genom livet utan andra intressen än vin, kvinnor och sång - det sistnämnda kanske till grannarnas stora förtret!

Låt oss lämna det där med sångbegåvningen åsido och i stället koncentrera oss på vår vän Svensson, som får representera de många som vare sig sett eller hört talas om UFO. Finns det kanhända någon möjlighet att väcka hans nyfikenhet när det gäller UFO-problemet? Och vad fordras i så fall för att ett sådant intresse skall inställa sig hos honom? Sådana frågeställningar torde nog vara uppe i psykologkretsar, inte minst beträffande psykologisk krigföring, ty det är ju så att nästan allt skall få något slags krigisk tillämpning!

Det oegentliga begreppet "flygande tefat" är vid det här laget välbekant för de flesta, även för vännen Svensson. På frågan om han tror att sådana verkligen existerar, svarar han till vår förvåning att vist tror han det: Varför skulle de inte göra det? Vi håller ju själva på med utflykter till månen och andra himlakroppar. Vi får t.o.m. anteckna honom som medlem och går, uppmuntrade av framgången, genast på nästa hr Svensson som dock ställer sig tvärt avvisande, trots att vi agerar nästan likadant i hans fall.

- "Tefat", nej vet du vad, fullt så tokig har jag inte hunnit bli än! Men till vår utesägliga häpnad möter vi strax därpå vår stridslystne UFO-motståndare, som så blint sätter upp skolden mot allt vad UFO heter, på en UFO-sammankomst, där han livligt diskuterar problemet med ett antal föreningsmedlemmar! Hur kunde han så snabbt ändra uppfattning? Jo, han hade träffat en UFO-intresserad person, som hävdade att den enda hastighetsgräns som kunde sättas var den hastighet varmed tanken färdas.

Vår UFO-motståndare fann resonemanget logiskt, och på den vägen såg han också en möjlighet i att representanter för andra civilisationer skulle kunna besöka oss trots de enorma avstånden.

Av det sagda framgår att stötestenen för den här personen, när det gällde att acceptera UFOs realitet, var att han kände sig fixerad vid omöjligheten att överbrygga de interstellära avstånden. Han hade ju fått lära sig, att ljuset färdas med en hastighet av 300.000 km/sek och att denna hastighet ej kan överskridas.

Jag tror, att många människor skulle ställa sig mer förstående till UFO-problematiken, om de inte känt sig så bundna vid de orubbligt spikade fysikaliska teser, som våra forskarauktoriteter åstadkommit. Vår tid med ett växande universum och upplevelser av sällsamma fenomen gör att naturlagarna inte längre kan betraktas som oantastliga. När skall människan egentligen förstå, hur lite hon vet om universum, så att hon i all ödmjukhet kan börja den stora revisionen av bristfälligt mänskligt tänkande?

Återvänder vi till människan contra UFO, finner vi ju att det hos varje individ finns något jag skulle vilja kalla "triggpuls" eller utlösningmekanism, som i varje enskilt fall har sin speciella inställning. Man kan helt enkelt inte presentera problemet som en idé med allmängiltiga drag och tro, att den bild man ger av UFO skall passa in i varje människas åskådning. Det gäller att söka klarlägga, vilka de spärrar är som hindrar en person att öppna sig för frågan, och när man väl funnit hakarna är det nödvändigt att söka lossa dem och få personen att förstå vad saken gäller.

När du själv träffar någon du gärna vill diskutera UFO-problemet med, bör det därför kunna vara fördelaktigt att först ta reda på, hur han eller hon resonerar och vilken orsaken kan vara till att tanken på UFO avvisas.

Om det gäller en tekniker kanske just problemet med hastigheten är den stora stötestenen för honom. Någon annan menar eventuellt att "liv" endast kan accepteras om det tar sig uttryck i de former vi känner på jorden. I så fall måste man försöka förklara att livet i universum kan ta sig andra existensformer och således skilja sig avsevärt från vad våra sinnen lärt oss. Kanske när vi härigenom fram till en lämplig plattform, varifrån vi steg för steg kan ta oss in i den labyrinth, där det fascinerande men också otroligt invecklade UFO-problemet gömmer sig. Sätten är sannerligen många, men knepen ännu fler. Och det ena behöver ju inte utesluta det andra, tycker

JONZON.

En skärtorsdagsdröm

AV TEA SANNEBRANT

Jag satt och lyssnade på Gorth när han berättade. Jag kände mig så liten inför dessa båda män, som tycktes äga en sådan omätlig visdom och behärskade en oändlig vänlighet och förmåga att förstå och överse. Jag skulle vilja fråga honom om så mycket, tänkte jag.

"Fråga på du", sade han. "Nu har vi frågat och fått svar och du får göra likadant."

"Jag förstår, att du läser tankarna", sade jag.

"Ja, det är inte så svårt. Du är ju en sändande och mottagande - ja, vad skall vi säga - radio" (han vände sig till Lasse; "ni kallar det väl så"). Du som är tekniker vet väl hur en radio fungerar och du vet väl också, att en människa och en radio har många likheter?"

"Nej" - sa Lasse och såg olycklig ut.

Jag tittade på glaset, som stod på ett litet bord, som Dorian fällt ner från väggen, då han kom in med frukt och glas. Jag tog det i handen. Det kändes verkligt och behagligt på något sätt. Vad är det för material? tänkte jag. "Glas?", frågade jag Lasse. "Slå det i golvet får du se", svarade han. Jag trodde att glaset var okrossbart, men slog det inte i golvet.

Lasse tittade runt väggarna. "Jag är nyfiken", sade han. "Jag vill titta på de där", och så pekade han på allt som glittrade och glimmade, blinkade och surrade. "Javisst", svarade Gorth, "kom så tittar vi."

Ville stanna

Dorian stod vid sidan om mig och jag förstod att det var meningen så. Gorth skulle ta hand om Lasse såsom tekniker och Dorian skulle ta hand om mig. Jag tittade på Dorian och undrade hur gammal han kunde vara. "Ungefär 30 år, enligt ditt sätt att bedöma tiden", svarade han, och jag hoppade till. Ett kungarike för en bråkdel av hans intelligens, tänkte jag vidare. "Du klarar dig väl med vad du har - fast lite till skulle inte skada", sade han och såg roat på mig. Jag tittade på hans ögon. Det skimrade djupt inne i dem och jag undrade, hur han egentligen uppfattade omgivningen och mig. Jag fick inget svar på den tänkta frågan, men jag kände mig så nöjd och lycklig på något sätt att ha fått vara med om ett sådant sällsamt äventyr. Den oroliga världen utanför ville jag inte tillbaka till. Jag ville vara kvar här, eller resa - vart som helst - bara jag slapp komma tillbaka till osäkerheten, kivet, retligheten och jäktet i en värld, där jag egentligen känt mig som en främling ända sedan jag var barn.

Såg mig omkring

Jag började gå omkring och titta litet för mig själv på vad som fanns inne i den besynnerliga maskinen.

Fortsättning från föregående nummer

Några lampor hade jag ännu inte hittat. "Nej", sa Dorian, "vet du inte att det är lika farligt att ha de öppna ljuskällor, ni använder, som att titta in i solen? Tittar man in i solen blir man blind på kort tid, men tittar man på starka ljus ofta, blir man också blind, det tar bara litet längre tid - och inte nog med det, man kan ta skada till andra sinnen också." Jag undrade vilka sinnen han menade, men fick inget svar på det.

Jag konstaterade att det fanns vanliga trappsteg upp till nästa "våning", d.v.s. där det vackra räcket fanns. Jag började kliva uppför - materialet verkade sprött, genomskinligt, men ändå så fasansfullt hårt och massivt. Bli klok på det, tänkte jag. Det liknar råglas - men känns som metall. Är det dröm eller verklighet, tänkte jag och petade på räcket. Det var stabilt och hade ett regelbundet, ganska ovanligt mönster, i vilket fall hade jag aldrig förr sett något sådant. Jag klev ner från trappan igen, och såg att Dorian var borta.

Maskinens hjärna

En dörr som jag inte sett tidigare stod öppen och jag ställde stegen dit. Innanför fanns ett litet, litet rum, med ännu flera underliga skalor och knappar på väggarna. Dorian stod med ryggen mot mig och hade dragit ut något, som kunde liknas vid en tunn skiva ur väggen, på vilken det var tecknat kurvor och streck. Jag stannade i dörröppningen. Jag visste att Dorian hade sett mig och visste att jag stod där, utan att han behövde vända sig om. Nu kör han ut mig, tänkte jag. "Kom in", sa han. "Får jag komma in?" frågade jag. "Javisst". "Finns det inga militära hemligheter här då?" "Militära? Nej". "Vad gör du?" "Det här är vår maskins hjärna. Jag bara ser till att allt är som det ska vara. Du förstår, att här ritar en "sekreterare" en viss skala för vart och ett av de moment, som gör att allt fungerar som det ska. Det kan hända missöden, och det måste vi veta". "Förlåt - hur flyger ni?" frågade jag och lutade mig mot väggen. Dorian såg tankfull ut. "Det finns 800.000 volt bakom väggen, där du står ..." !!! Jag hoppade högt i luften och ut på golvet. Dorian drog på munnen. "Du reagerar snabbt, men inte tillräckligt snabbt", sa han. "Det är inte alls så invecklat som du tror", sa han vidare, "vi flyger inte i vanlig bemärkelse, vi snarare seglar. Kraften? Jo, den tar vi från det kraftfält, som omger oss alla var som helst i hela universum".

??????? undrade jag. "Det finns ju ingenting där uppe i tomta intet ovanför vår atmosfär och jonosfär, och vad nu Lasse kallar de skikt, där radiovågorna studsar och hoppar. Där är det 273 grader kallt och tomt på allt."

Inte tomt i rymden

"Tomt!!!?" Dorian tittade på mig. "Är det vad ni tror? Det kan jag försäkra dig, att vad det än är, så tomt är det då inte!" Dorian sköt in "lådan" i väggen och sträckte ut handen mot mig. Jag ryggade undan och han såg undrande ut. "Är du rädd?" frågade han förvånat. "Jag bränns inte!" Han tog min hand och jag kände inte något annat än en vanlig människas grepp - men det var något annat med också - han verkade enormt stark, men inte med samma råstyrka, som vi människor ibland blivit utrustade med, utan han var stark inifrån, på ett sätt som bara sinnet kunde förnimma. "Kom så går vi ut för jag ska stänga här. Allt är som det ska vara."

"Hur hittar ni bland stjärnorna?" frågade jag. "Detta skepp är inställt från början, men det kan påverkas av oss utan att vi egentligen sitter och styr." - "Dorian - är era farkoster farliga att komma i närheten av? Du förstår, det enda jag hört talas om i det här fallet är att "främmande föremål som inte kunnat identifieras" har iakttagits och att de är runda som pannkakor och flyger fortare än flygplan och lyser grönt - jag har själv sett ett sådant - och att folk inte tror på dem som sett det, utan säger att "det var en ballong". Men så har jag hört, att en flygare i Amerika sett något, som var större än ett salsgolv, och som sköt strålar efter hans flygplan."

Inte hotade

Dorian skakade på huvudet. "Nej", sa han. "Ingen har någonsin skjutit några strålar efter någon och kommer inte heller att göra det. Och varför skulle vi i så fall göra det? Vi känner oss inte hotade. Skulle vi av en eller annan anledning bli förföljda, ökar vi bara vår hastighet, Vi kan kasta om, så att vi fortare än någon hinner ögna oss, kommer utanför synhåll. Men däremot skulle jag vilja säga, att träffar någon på våra farkoster, om de av en eller annan anledning är nära markytan, gör han klokast i att hålla sig på avstånd, tills dess han blir iakttagen eller hämtad. Som ni, till exempel."

"Varför det?"

"Ett barn som ser elden förstår inte att den bränns. Försöker det ta på elden, får det känna sveda. Barnet blir skrämt, och ger elden skulden."

"Jamen - ni har ju ingen eld?"

"Nej, men ett kompakt kraftfält omger vår farkost. Det är bara vi, som kan avgöra, när någon utomstående kan komma i vår närhet."

"Det där förstår jag inte", sa jag. Jag tyckte det snurrade i skallen.

Fjärde dimensionen

Just då hörde jag Lasse och Gorth dividera. Gorth föreläste och visade på en del skivor, som han stack

under näsan på Lasse. Lasse hade lättat på slipsen och såg tänkande ut. Jag hörde Gorth säga ... "men för att du ska kunna förstå det, måste du räkna om de värden du redan har, och som utgångspunkt måste du ta den fjärde dimensionen..."

"Fjärde...?? Det finns bara tre!"

"Nej, det finns fyra..." (Jag vill minnas att han även talade om tiden). - "Du måste överskrida er "absoluta gräns" och räkna baklänges." - Dorian skrattade litet; "Nu får Lasse en lektion, som han inte tänkt sig", sa han. Just då körde Lasse handen igenom kalufsen och sa; "Å, för ... - är det så enkelt! Det lär de aldrig komma på. De är ju inne på totalt fel spår, det klarar de väl aldrig ut!"

Jag funderade. Jag förstod inte ett spår av de ord som yttrades. Det var ord, som åkte in genom ena örat och ut genom det andra. Ljusets hastighet... inte vet jag hur fort det går. Åtta minuter tar det visst från solen till jorden. Men hur långt det sen är från solen till jorden, det har jag ingen aning om. Det finns väl inget som går fortare än ljuset?? Och det tyckte Lasse var enkelt. Ja, se ingenjörer!

Varför just vi?

Ingenjörer?? Jag började åter fundera. Det var någon mening med att det var just vi, som var här i denna egendomliga farkost. Den känslan kunde jag inte komma ifrån. Men vilken? Kanske var det så, att vi passade bra till för deras studer - Lasse, teknikern, den klartänkte och bildade, med skolor och vetenskap som grund - och jag, den oskolade, olärde drömmaren, som växt upp isolerad från människor och var väl så främmande för mänskligheten. Jag tittade på Dorian. Han såg road ut. Morr, tänkte jag.

Dorian, sa jag ljuger ni på Mars? Jag är inte från Mars. Var är du då ifrån? Hur skall jag kunna säga dig det, när du inte vet det? Du måste veta det, för att jag ska kunna säga det!

"Titta här på universum, sedd från er planet. Vet du vad de här punkterna är, Ja, det är solar, likadana som er. En del är större, varma, en del är svlara, och en del är nästan kalla. Ni har namn på dem eller hur? Vet du vad de heter?"

Jag förstod att jag inte visste mycket. Sirius, Orion, Stella Polaris vid tistelstängan på Karlavagnen och så var det stopp.

Mäktigare solsystem

"Här finns ett solsystem lika som ert (han pekade någonstans bland stjärnorna), fast det är större - mäktigare."

Det sa mig ingenting. För mig är alla stjärnor lika. Jag vet inte ens, om det är planeter eller solar. Men så gjorde jag mig säker i rösten och sa: "Far har

sagt att det tar 10.000 år för en människa att komma den sträckan, alltså till nästa stjärna. Så gamla blir ni inte, att ni kan resa den sträckan!"

"10.000 år? Ånej - men ett par dagar, eller ett par veckor, hinner man ju ganska långt på! Dorian såg mild ut när han tittade på mig. Jag tittade på honom. Han hade inga smycken, ingen klocka. Det kunde ju hända att han kom så långt ifrån, fast det svindlade i mitt huvud; jag började begripa mindre och mindre. "Vill ni se hur er jord ser ut från litet avstånd?" frågade han. Lasse såg förtjust ut. "O, sa jag. Det är vacker! Blått hav, som glittrar i solen, och små vita ullmoln, som svävar omkring."

Jorden i nytt ljus

Gorth skrattade litet och gick fram till en skärm. Han rörde vid något, som satt över den, och den blev plötsligt alldeles ljus. Men så slog den om och blev svart, och mitt i det svarta syntes något besynnerligt. "Va i helsicke är det?" frågade Lasse. Det var någonting runt, grått och litet oformligt. Det lyste rött i ena kanten, och snett till vänster svävade ovanför det oformliga något, som liknade gasväv. Runt omkring, ungefär på mitten, svävade ytterligare något, och jag utbrast: "Det är ju Saturnus - den har en ring om magen!" - "Nej, inte är det så. Det är jorden, belyst av ett särskilt ljus."

Jag kände mig förnämad över, att någon karrikerat vår vackra planet, skönheten bland himlakroppar, på detta sätt.

Nej, jag såg att det inte var Saturnus. Saturnus ringar är tunna och vida, men här var det liksom gasbindor, breda och tjocka, ett par lager och en svans, som hängde ner på ena sidan, som blöjan på en barnunge.

Vad i herrans namn var detta?? Halvt förolämpad vände jag mig till Dorian, som intresserad tittade på bilden. "Vad är det?" frågade jag. "Energi", svarade han. Gorth nickade. "Var är vattnet?" frågade jag förlägen. "Under molnen". "Hur kom ni att intressera er för just denna planet?" frågade Lasse och satte händerna i sidorna. "Vill du höra hur den låter?" frågade Gorth och rörde vid en knapp. Ett infernaliskt smattrande och tjutande, fräsande och spottande hördes. "Den sänder det här ljudet ut i rymden. Det ökade och blev värre och värre. Vad det är? Radiovågor. Ni låter värre än halva universum! Här får ni höra hur det låter." Ett ljud som av stora hav i storm fyllde rummet. Men ljudet var på något sätt vackert. Det stod i kontrast mot den omvirade klumpedunsens läten. Lasse skakade på huvudet. "Det är en omöjlighet, så kan det inte låta!" "Jo, det låter så! Men nu är vi mycket nära er jord och mycket långt från universum i övrigt. Därför blir det så här."

Fortättning från
föregående nummer

Jag letade efter något på bilden, som fattades. "Månen - den är på andra sidan", sa Dorian. (Å - förb... människa!!! Låt bli att svara innan jag hinner fråga!)

Kosmisk strålning — från energigruva

"Dorian, vad är kosmisk strålning?" Jag kände mig stolt över att kunna fråga en sådan stor fråga. "Frigjord energi."

??????? "Kommer den inte från solen?" Jag var fortfarande stolt.

"Den kommer både från solen och från alla andra solar. Men mest kommer den från kärnan."

??????? "Vilken kärna?"

"Kärnan i vår tillblivelse. I mitten av alla stjärnorna finns en energigruva."

??????? "Jag begriper ingenting. Jag fattar ingenting."

Dorian lät skärmen långsamt slockna. Jag betraktade sorgset den fula, grå massan på skärmen. "Vad äter ni?" frågade jag.

"Allting, som växer på marken, under marken och i luften. Vi äter inte kött, därför att vi inte dödar någon varelse, inte ens för att äta den. Vi anser, att allt som fått liv, går och rör sig fritt, gläds över att få vara till - och varför skulle vi då inte låta dem få göra det?"

Jag gick och funderade över något, som jag försökte forma i ord och frågor. Lasse förekom mig: "Är det inte något mera ni vill veta, eftersom vi fått komma till er och se allt detta?" frågade han.

Världen i kris

"Jo, det är rätt. Vi vet, att er värld nu kommit in i ett skede, som är kritiskt för dess utveckling. Ni har kommit in på ett område, som ni inte behärskar." Gorth lät allvarlig, men lugn och vänlig.

"Du menar atombomben?" (Kunde just tro det, tänkte jag).

"Ja. Inte bara atombomben, utan hela upptäckten och mycket annat, som ni inte förstår er på - ännu är bäst att säga. Vet ni om att nu utarmar er stackars planet? Ni plundrar den på allt, som den behöver för att kunna ge er vad ni i framtiden behöver! Ni plockar ut idag, vad era egna efterkommande behöver! Vi som utvecklats på ett helt annat sätt, ser det från ett annat håll. Vi ville gärna visa er, hur ni ska handha era tillgångar, men vi vet inte vilken väg vi ska gå."

"Jaha, och så vänder ni er till oss, vi båda stackare, som inte ens vet, vilket som är bäst för oss själva. Ni borde nog vända er till lärdare människor än oss!"

"Vi begär inte att ni ska bestämma för en hel värld, vad som ska göras. Det vore omänskligt, men

Så går det till då Sovjet skjuter upp raketer från sin hemliga bas

ni har i alla fall någon sorts syn på den tillvaro, ni lever i. Vi vill gärna veta den."

Problem

"Det är ett problem," sa Lasse. "Och hur det problemet ska lösas, är det ingen som vet. Men om människorna kunde få bort tankarna på krig och krig och förintelse, så vore nog mycket hjälpt."

"Jag tror inte", sa jag, "att någon skulle kunna påverka mänskligheten som den är just nu. Tänk på, om någon av er skulle resa till presidenten i Amerika och säga: Jag kommer från Mars och vill lära er sköta er jord. Vad skulle då hända?"

"Vad som skulle hända?" frågade Dorian. "Jo, ett totalt misslyckande. Om jag sökte upp honom och började tala, skulle jag inte bli trodd. Jag skulle få fiender, där jag behövde vänner. Jag skulle kanske kunna påverka några människor, men inte alla, och de jag inte kunde påverka, skulle vända sig mot mig. Mer skada än nytta skulle bli följden för alla."

"Om det kom flera av oss, till olika länder hos er, skulle paniken blossa upp, och ni skulle tala om invasion från oss. Människor gör mer i rädsla och skräck än i klart förnuft, strider och dödande skulle återigen bli följden."

"Om människorna kunde komma i kontakt med er på något annat plan", sa jag, "om vi kunde mötas i något gemensamt intresse, tror ni då inte att det skulle kunna gå?"

"Jo, men vilket intresse?"

"Kan inte människorna få upp ögonen på något sätt?" frågade jag vidare.

"Jo, kanske - det kanske finns en lösning. Men vi kan inte påverka människorna, utan att dessa vill bli påverkade."

"Men om människorna intresserade sig litet mer för världen ovanför deras huvuden?"

Gorth och Dorian stod absolut stilla och verkade tänka djupt. Hur djupt? "Kanske - där ligger kanske lösningen närmare än du tror."

Slut på besöket

Jag började känna på mig att vårt besök hos dem led mot sitt slut. Jag såg att Lasse började längta ut till sin normala tillvaro igen, och till min stora sorg förstod jag, att jag måste lämna den trivsamma tillvaron.

Våra vänner följde oss till den dörr, som vi kommit in genom, och när den gled upp, såg jag att himlen började bli röd. Vi hade pratat hela natten! Det hade slutat regna och himlen var klar. Blåsten hade bedarrat. Med fast hand hjälpte Dorian oss ut och ner på marken. Jag såg mig omkring. Det lyste under mastodonten och den svävade några decimeter ovan marken. Vad i herrans namn stod den på??? Ingenting!

Då vi gått några steg, vände jag mig om och vinkade åt de båda, som stod kvar vid sitt fartyg. De höjde händerna och vinkade tillbaka. Jag kände mig sorgsen och tom. Jag ville inte tillbaka till världen men jag måste tydligen. Jag hade trivts så bra.

Lasse verkade nöjd och när vi kom tillbaka till bilen, ruskade han på sig och sa: "Det var som ...!" Det verkade, som om han just då kom underfund med, vad han egentligen varit med om.

Ett ljussken började sprida sig över oss och vår bil. "Nu går solen upp", tänkte jag, och det började snurra i huvudet. Det snurrade mer och mer och blev till stora virvlar. Jag får inte glömma bort.... tänkte jag. Jag får inte glömma deras namn, för då glömmar jag alltsammans. Jag har så svårt för namn... jag får inte.

Jag satte mig käpprak upp i sängen. Det var långfredagsmorgon. Lasse sov oskuldens sömn i sin säng med håret på ända, och nosen nerborrad i kudden, filten uppdragen jäms med öronen.

"Lasse" sa jag och ruskade honom. "Lasse, vakna!"

"Snork... Ähum... Va? Va ä de om? Är du vaken? Jasså! Kaffe!"

"Lasse - jag har drömt - å du kan tro, hör på här..." och så började jag berätta, utan punkt eller komma med en sömnig, omornad make, som skeptiskt lyssnade på den vansinniga historien.

"Va sa du att han sa, den där killen, sa han 800.000 volt - inte watt??? Jaså, volt. Jaså, ja det var inte lite det. Ja, du kan då drömma. Va hette han? Hihi, det var ännu roligare."

En ny dröm!

Långt senare hade jag en ny dröm, där jag träffade precis samma figurer igen.

Jag vet att jag sover - men kan inte vakna. Efteråt minns jag allt.

I denna dröm frågade de, om jag ville se en annan "civilisation". Jo - det kunde ju vara roligt.

"Då måste du sova ett tag," sade till mig.

Men jag sover ju redan och drömmer - inte kan jag väl sova nu igen?

"Jo - därför att det du nu är måste slås sönder och sedan sättas ihop igen. Du måste gå genom det tomma rummet."

Jag begrep ingenting, men blev tillsagd ligga på en smal brits, över vilken man fällde ner ett genomskinligt lock. Jag greps av panik, men uppmärksammades på, att det fanns förbindelse mellan oss alla, trots locket.

"Om du pratar med din man, så förstår han säkert. Du sover - men ditt medvetande är här. Detta måste omvandlas till sitt motsatta för att sedan fogas ihop igen bakom det tomma rummet."

Jag somnade - vaknade och tyckte att jag bara blundat. De andra höll redan på att titta ut och jag såg ett ökenlandskap med berg och sand. Jag undrade, på vilken del av jorden vi hamnat - steg ut och fann, att ingen maskin fanns. Vi stod tillsammans med folk i färggranna kläder. Det var inte mycket människor och alla verkade vänliga. Himlen var som lervälling, vinder var varm och tycktes laddad på ett sätt, som kan kännas innan ett ordentligt åskväder.

Underliga färger

Vi fick åka från bergslandskapet genom luften i en liten "toffel" och såg ett lummigt landskap. Men träden var blågröna. gräset var blågrönt och jag tyckte inte om färgen. Jag såg fält som skördades från luften med helikopterliknande redskap och undrade var tusan jag var. Ingen stad, bara ett slags villabebyggelse, med stora vita terassformat byggda hus. Där fanns många träd som blommade med blommor som jag inte sett och med frukt som jag inte förstod.

Vi fick besöka Dorians hem. Husen hade inga fönsterrutor. Man använde sig av ett slags "luftsluss", som gjorde att ett "glas" av uppvärmd luft bildades på kvällen, då temperaturen sjönk. Man kunde sticka handen rätt igenom det, men det var effektivt både mot regn och blåst.

"Fåglarna bryter inte nacken", skrattade de.

Vi fick mat. Ett lågt bord dukades med frukter, roliga saker gjorda i former av vad jag förmodar var vegetabilier - svamp, nötter och något som liknade luktärter låg i en stor hög. De var spröda och tjocka och smakade svagt aromatiskt och svalt. Dom förälskade jag mig i och minns dom med saknad. Fruktsaft, och jag tänkte, kan man leva på sådant? Jag älskar stora köttbitar och hade en hel gris och en halv ko i frysen.

Jag såg en konstig tavla, det var bara en ram med en matt platta i. Det var deras telefon. Rätt som det var pep den och en figur stod livs levande i den och ville prata med någon i huset. Sedan pep den igen och gubben försvann.

Jag såg uppe i bergen underliga lutande spjalstaket. Man talade om att de uppfångade energi. Man tog tilvara allt och vårdade sig om allt. Vattnet i bäckarna var gnistrande rent och vegetationen frisk. Det fanns djur och folk städade efter dem och skötte dem - men man åt dem inte ... Det fanns ingen hets och inget jäkt... vad tusan jobbade de med?

Inga pengar

Dorian talade om att man inga pengar hade. Man hade aldrig haft sådana och tänkte inte skaffa sig

heller. Vi grälade friskt om detta. Jag tyckte att pengar var en sporre till verksamhet - ett blodomlopp. Dorian tyckte tvärt om... våldsamma diskussioner.

De berättade att Tellus var lyckligare lottad än deras planet, därför att de fått kämpa med alla djuren mot oväder och katastrofer. De hade rätt och slätt fått bygga sin fasta mark med händerna. Man lärde sig tämja elektricitet och tog tillvara t.o.m. blixten och regnet.

Dorians och mina diskussioner var våldsamma, han var en god slagskämpe på det området.

Vad skulle du göra om du blev vald till Förenta Staternas president?, frågade jag och trodde att han skulle komma med goda råd... men han svarade:

"Omedelbart avgå! Jag kan inte tänka mig att leda ett folk vars mentalitet är mig väsenskiöld - efter lagar som är mig fullkomligt obegripliga."

Jag funderade...var detta verkligen en dröm? Jag hade inte väntat mig det svaret.

Fler solar

Vi satt ute och vinden svepte omkring mig varm och laddad. Dorian berättade att de hade flera solar ovan molnen, men bara en blev synlig. Då den dök upp, kom alltid oväder med åska och häftiga regn. Vi fick uppleva ett. Aldrig har jag varit så rädd - trots att de talade om att de ledde blixten och tog vara på den, för att de behövde den. Jag var matt efteråt.

Vi blev lämnade tillbaka på samma sätt som vi kom... Bomp! Jag vaknade och satte mig upp i sängen och sa till min man: "Nu har jag drömt igen" och berättade. Han flinade förläget och sade:

"Dom där jäklarna berättar ju om det vi gör på vårt jobb. Jag arbetar med koaxialkabel där man sänder telefonsamtal via radiovågor i en kabel. Men vi har ett system under utveckling som heter PCM där man just hackar sönder samtalen till elektriska impulser och sänder dem via ett medium och sedan sätter ihop dem i andra änden i en liknande möjäng."

Efter denna senare dröm hände något underligt. När jag gick till lunchen på mitt arbete för att äta älsklingsrätten ris med frikadeller och curry, blev det tvärstopp. Jag kunde inte ens gå upp i matsalen och skulle aldrig mer sätta min fot där. Jag fick gå på "Gröna Linjen" och äta grönt.

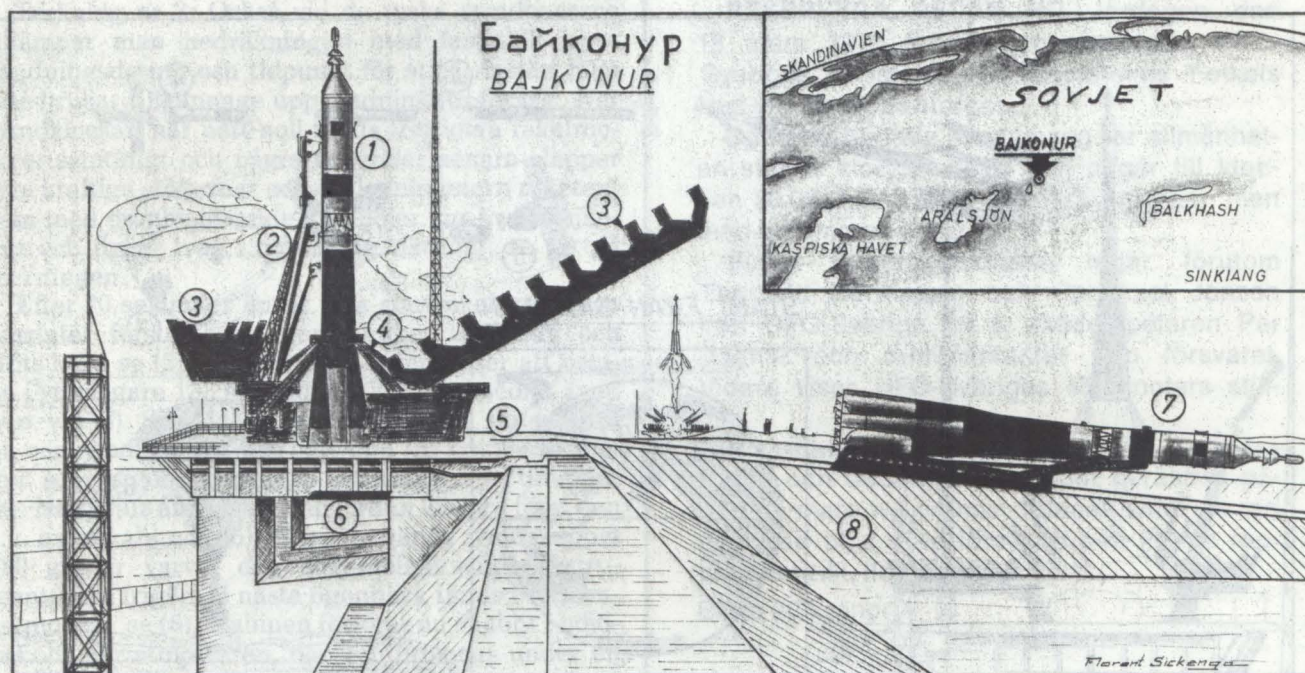
Efter maten på det främmande stället och Dorians och mina gräl om "ÄTA DÖDSFRUKTAN" från ångestfyllda djurs kött, vände det sig i magen och jag blev vegetarian på en natt.

Att drömmar kan ge sådana intryck och följder - det är underligt.

Tea Sannebrant

Så går det till då Sovjet skjuter upp raketer från sin hemliga bas

Lördagen
den 18 mars 1978

Ett nytt sovjetiskt bemannat rymdskott är även i dessa dagar alltid något som är omgivet av en viss mystik. Till in i det sista brukar man hemlighålla alla detaljer, utom den gången då ett Sojuzskepp skulle möta en Apollofarkost i rymden sommaren 1975.

Också i framtiden kan vi vänta oss icke i förväg annonserade rymdskott.

Planer på en rysk motsvarighet till den amerikanska rymdfärjan finns, men för en lång tid framåt kommer man att förlita sig till den välutprovade Sojuz. Trots att den raketttyp man använder för att sända upp Sojuzfarkoster testades redan 1957, är en hel del av raketen och det sätt på vilket en Sojuzfärd genomförs, okänt för de flesta. Det ryska Cape Canaveral heter Bajkonur och är inte öppet för allmänheten. Att så mycket mer är känt om Cape Canaveral vid Kennedy Space Center - beror helt på att vem som helst har fritt tillträde till alla anläggningar utom där man förvarar och handskas med farliga ämnen, som exempelvis raketbränsle av olika slag.

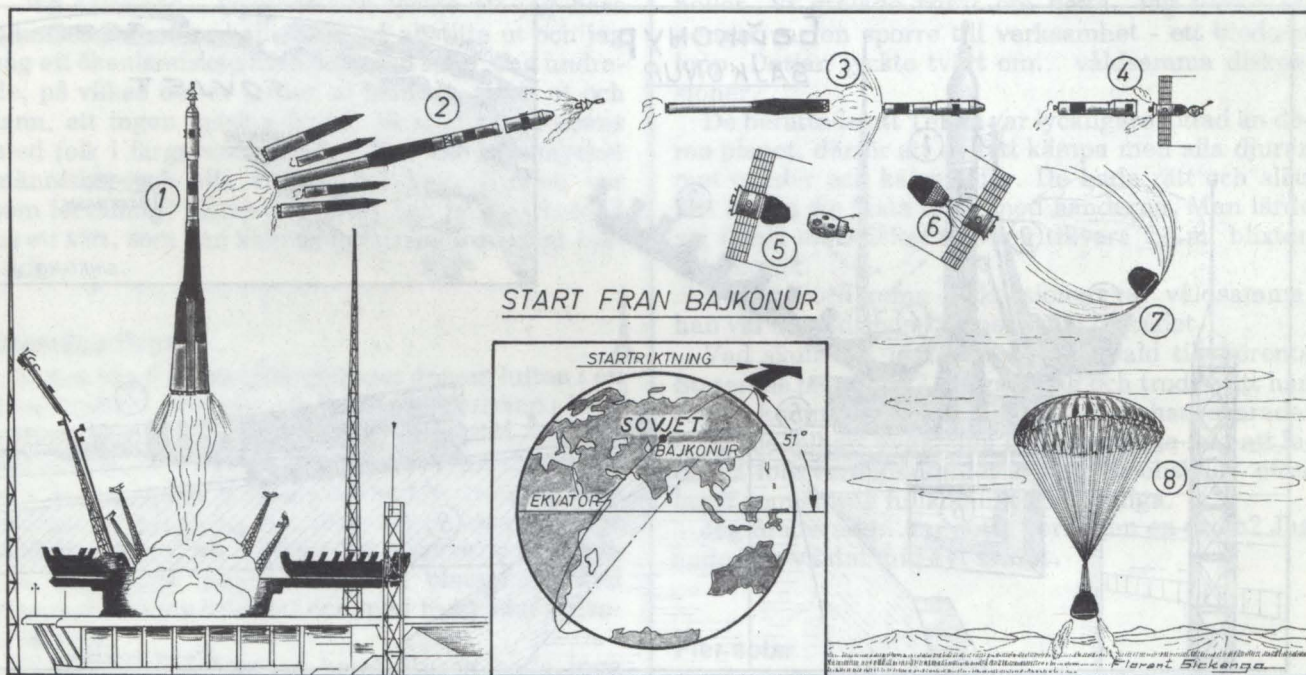
Vad som är orsaken till att det ligger en slöja av mystik över Sovjets Bajkonur kan inte förklaras. Men sannolikt används basen även för uppsändning av observationssatelliter som ingår i Kosmosserien och har, liksom de amerikanska Early Birdsatelliterna, till uppgift att fotografera och kartlägga militära mål.

Hur som helst kastar denna artikel och teckningarna nytt ljus över den "kosmodrom" varifrån Jury Gagarin som första människa sändes upp i rymden för att genomföra sin spänningsladdade rymdfärd den 12 april 1961, för något mer än 16 år sedan. Från denna kosmodrom har samtliga Vostok, Voskhod och Sojuzrymdskepp sänts upp. Härifrån har samtliga 39 bemannade rymdfärder med sovjetiska kosmonauter startat. Också rymdskott till Venus och Mars och månen företogs härifrån. Även de regelbundna besöken till Saljutrymdstationer sänds upp från Bajkonur.

Basen ligger i Centralasien, 330 kilometer ost-nord - ost om Aralsjöns nordligaste vik. Närmare bestämt på 47,65 grader N och 65,85 grader O. Till sammans med det i närheten liggande rymdbaskomplexet Tuyratam formar Bajkonur Sovjets viktigaste rymdbas. Av bilder framgår att Tuyratam och Bajkonur inte avviker så mycket i utseende från amerikanska rymdbaser. Även här finns starttorn, service - plattformar, startkomplex, kylanläggningar och periskop i betongbunkrar samt radaranläggningar, med vilken uppsändningarna kan följas.

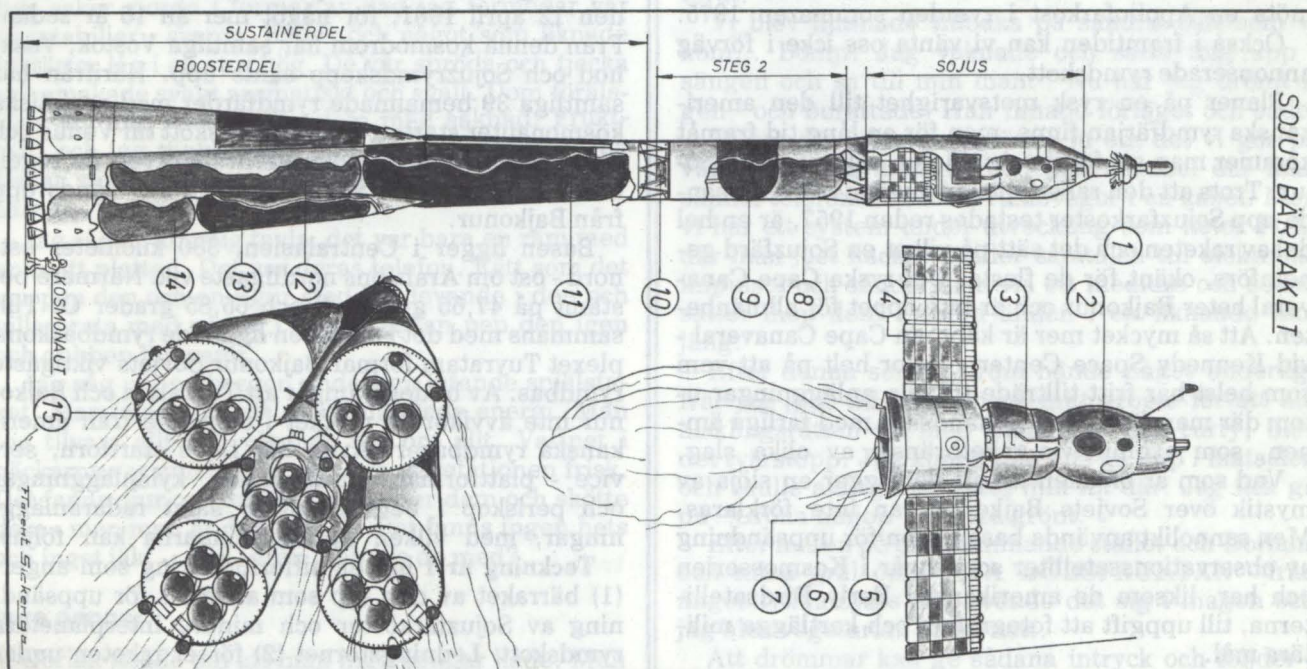
Teckning nr 1 har en sifferförklaring som anger: (1) bärraket av den typ som används för uppsändning av Sojuzfarkoster och mindre interplanetära rymdskott. Ledningstornet (2) förser raketen under nedräkningen med elenergi och bränsle. Den kopp-

Så går det till då
Sovjet skjuter upp
raketer från sin
hemliga bas

läs bort omedelbart före starten. Servicetornet (3) är tvådelat och har på teckningen delvis fällts ned för start. Men den omsluter raketen ända till en timme före starten. Startplattan (4) är av stål och betong. Raketen är fäst i en stålkonstruktion och delvis ned-

sänkt i avfyrningsschaktet (5). Via en sluttande räls (6) rullas raketen (7), liggande på en specialvagn, upp till startplattan, där den bringas i vertikalläge. Minst två stora raketer kan sändas upp så gott som samtidigt från Bajkonur.

Lördagen den 18 mars 1978

Teckning nr 2: Också vid de ryska rymdbaserna tillämpar man nedräkningen med fastställt uppsändningsdatum och tidpunkt för start, fastän man inte brukar tillkännage uppsändningar i förväg. När rymdklockan har nått noll tänds trettiofyra raketmotorer samtidigt och några sekunder senare släpper fyra kraftiga stålarmar och ett ledningstorn raketen, som med öronbedövande dån höjer sig över Bajkonur och flyger iväg i nordöstlig riktning, se (1) på teckningen.

Efter 20 sekunder än de fyra startraketerna, som omsluter förstastegets centralraket utbrända och stöts bort, se (2). Centralraketen fortsätter att brinna i ytterligare 133 sekunder och kastas sedan även den, vid (3). Sista steget tar nu över och slutar brinna när rymdskeppet har nått upp till kretshastigheten, som ligger omkring 28.000 kilometer i timmen, (4). När Sojuz återvänder till jorden lösgörs först den s.k. extra kabinen, (5). Därefter vänds rymdskeppet 180 grader varvid den solpanelsförsedda instrumentdelen frigörs. I nästa ögonblick tänds bromsraketmotorn, se (6). Kabinen förlorar nu snabbt i höjdlöd och når atmosfären, där den bromsas under en tid av fyra minuter, (7). När kapseln har kommit ned till 8 kilometers höjd utvecklas en stor fallskärm. Strax före landningen tänds små raketmotorer, som minskar fallhastigheten till mellan 2 - 3 meter i sekunden, se (8).

Teckning nr 3: I den mer än femtio meter höga Sojuzbärraketens botten finns trettiofyra raketmotorer, varav tjugo huvudraketmotorer och resten hjälp- och styrraketer. Huvudmotorerna är placerade i grupper om fyra. Varje grupp formar en enhet med gemensam pumpanläggning och kallas RD 107. Motorerna tillverkas i Leningrad och är på 102 ton tryckkraft vardera. Siffrorna anger: (1) räddningstorn, med vilken Sojuzkabinen utan instrumentdel kan lyftas bort i händelse av fel på bärraket. (2): extra rymdkabin, volym 9 kubikmeter. (3): bemannad kapsel, avsedd för rymdfärder av upp till 30 dagar med en kosmonaut eller fjorton dagar med två kosmonauter. (4): solcelspanel med en yta på 14 kvadratmeter. (5): instrumentdel. (6): manöverraketer. (7): en av de två bromsraketerna. (8): sista stegets bränsletank. Som bränsle används i samtliga steg dimetylhydrazin, vilket är ett högenergiriket raketbränsle. (9): oxidatortank. Som oxidator - förbränningsmedel - används i samtliga steg flytande syre. (10): andra stegets raketmotorer. (11): sustainerdelens oxidatortank. (12): bränsletank. (13): oxidatortank till en av de fyra hjälpraketerna. (14): bränsletank. (15): grup av fyra raketmotorer, som tillsammans formar en enhet kallad: RD 107.

Florent Sickenga

RESERVERA REDAN NU lördagen den 18 mars 1978 för riksorganisationen UFO-Sveriges riksstämma i Stockholms Folkets Hus vid Norra Bantorget.

Detta utåtriktade evenemang för allmänheten startar klockan 14.00 och pågår till klockan 20.00. Alltså ett 8 timmars program, men med en timmes paus.

Bland föredragshållarna ingår förutom Thorvald Berthelsen och Carl-Axel Jonzon från UFO-Sverige, bl. a. skåderspelaren Per Ragnar och representanter från försvaret. Vidare visas UFO-Sveriges 45-minuters stillfilm.

Riksstämman avslutas med den populära fråge- och debattpanelen, som beräknas pågå i närmare två timmar. I denna sitter en rad experter, bl. a. från försvaret och FOA:s representant fil. lic. Sture Wickerts.

Entré 20 kronor.

FÖRKÖP

Vid visningen av UFO-Sveriges stillfilm i Medborgarhuset, Stockholm i oktober 1976 uppstod kaos. Vi lyckades pressa in 700 personer, men då stod dessvärre närmare 500 människor utanför, som blev utan plats.

Vi har nu ordnat så att förköp av biljetter kan ske i bokhandeln Vattumannen, Drottninggatan 83 i Stockholm, från och med den 1 februari.

Förköp kan också göras genom att inbetala 20 kronor per biljett till postgirokonto 74 51 90-9 Köpings UFO-förening, från och med årsskiftet. Dessa biljetter översänds efter inbetalningen i brev. Texta namn och adress läsligt!

Arrangör: UFO-Sveriges Centralgrupp,
Box 151, 731 01 Köping,
Telefon 0221/310 25 (kontorstid).

Provexemplar av facktidskriften UFO-Information kan beställas mot fyra kronor i frimärken från: Riksorganisationen UFO-Sveriges kansli, Box 16, 596 01 Skänninge.

Överstelöjtnant Frank Pedersen — pionjär inom dansk ufologi

*Fortsättning från
föregående nummer*

Låt mig också, efter att ha berättat om mina upplevelser, gå tillbaka för att i korthet berätta hur SUFOI egentligen bildades. Det blir bara om de saker, som jag tycker är väsentliga. Låt mig börja med att själv säga, att trots att det har varit en del bråk inom UFO-rörelsen och inom SUFOI under de år som har gått sedan 1958, så existerar organisationen än idag och den har överlevt alla dessa konflikter. Det är också riktigt att organisationen är skyldig major H.C. Petersen tack för sin existens. Det var han och några andra som var upphovsmännen. Det var de som startade och deras motiv var ungefär samma som mina egna. De hade upplevt ungefär detsamma som jag. Alltså samma intetsägande svar från myndigheterna med det resultatet, att de själva ville försöka lösa detta problem. Som tur var visste några av dem att samma fenomen existerade i andra länder och fick kontakt med dessa organisationer för informationsutbyte. Det är mycket svårt att starta en helt ny verksamhet, och det är inte lättare när huvudämnet är någonting man inte kan ta ned och lägga fram för allmänheten. Det är också svårt när det gäller frågan om att tro eller inte tro på de människor, som kommer och påstår att de har haft en observation.

Tidskrift

Det mest kritiska i UFO-frågan, är frågan om observatörers pålitlighet och hur bra eller dåliga de människor är, som engagerar sig med UFO-frågan och som är till för att ta reda på vad som är sanning och vad som är lögn. Vi var inte särskilt bra, och framförallt inte kritiska, då SUFOI bildades. Det startades också en tidskrift.

En tidning består av ett visst antal sidor, som skall fyllas med material, och om man inte har eget material till 100 procent, då tar man något som andra har skrivit om observationer och kontaktberättelser. Detta blandar man ihop med eget material bara för att få ihop en tidning med ett visst antal sidor, och då har prenumeranten fått det, som han har betalat för. Detta är jag lika ansvarig för, som H.C. Petersen och de andra, och inte minst senare, då jag övertog tidningen och blev redaktör för den.

Varför gör man så där? Idag tycker jag liksom så många andra, att det var dumt att göra så, och att det var fel väg att gå. Men vi var inte så gamla och duktiga och hade tillräckligt besvär med att hålla dagstidningarna från dörren, och kämpade för att få vara kvar på våra dagliga jobb. När vi nu också skulle resa runt för att hålla föredrag, skaffa fler medlemmar, skaffa fram mera innehåll till tidningen och skriva manus till den, kunde det bli lite betungande. Det är ingen ursäkt, men en förklaring på hur det var och vi var inte kritiska.

Okritiska

Jag räknar med att publicera en bok nästa år som jag håller på att skriva och som berör detta och SUFOI's historia. Från 1958 till 1963 vräkte vi in i UFO-nyt mer än som egentligen var bra och det kanske var för att höja upplagan. Enbart på grund av att detta var något nytt, spännande och mystiskt. I alla fall gick de första åren ganska bra om man ser på det antal exemplar som såldes.

Ifrågasatte innehållet

Så skedde en förändring, för plötsligt började en del människor att ifrågasätta det vi skrev. Det skulle i samband med detta vara konstigt, om det inte inom organisationen började bildas olika grupperingar med varsin uppfattning om vad som hade hänt och vad som skulle hända i framtiden - och det var precis vad som hände i SUFOI. Jag måste nämna här, att SUFOI inte var den enda organisationen. Det fanns fyra till fem andra, men jag kan tyvärr inte komma ihåg vad de hette för det är enbart SUFOI som har överlevt. Ingen av dessa många föreningar stod på särskilt god fot med varandra, eftersom alla tycktes ha sin egen riktlinje i UFO-frågan. Försök att få alla dessa grupper att gå ihop gjordes många gånger av olika personer. Det finns olika förklaringar på, varför det gick om intet, och jag skall inte skylla på de andra grupperna för att det gick som det gick. Man säger nämligen att skulden låg hos SUFOI och tre av huvudfigurerna, varav jag var en och H.C. Petersen en. För min del - jag kan inte svara på vad som var H.C.'s motiv, vad som skedde 1958 till 1963, var att jag liksom började revidera min egen inställning till UFO. Jag hade börjat ifrågasätta mina egna artiklar i gamla nummer av UFO-Nyt, och det är inget bra tecken, speciellt inte när man inte kan ge svar på dem. Då jag var klar med att finna ut, varför jag hade skrivit så, och vad jag borde ha skrivit i stället började jag studera alla artiklar som kom in från utlandet med mera kritik än jag hade från början. Och här kom den amerikanska Organisation, som ni känner under namnet NICAP, att spela en stor roll för mitt eget vidkommande, och vars ledare var major Donald Keyhoe, en pensionerad officer från amerikanska marinen. Jag upptäckte, att man kunde skriva om UFO utan att göra allt romantiskt. Man kunde skriva om observationer gjorda på olika platser på jorden och behandla dem kritiskt, och ändå fråga sig om detta hade något med UFO att göra.

Fraktioner i SUFOI

Om vi ser på UFO-Nyt från 1958 till 1965 får jag lov att säga att vi sällan ifrågasatte de UFO-observationer, som publicerades i tidningen dessa år. Detta problem tog jag upp med styrelsen för SUFOI, och det gick ganska bra i början, för då skällde vi på var-

andra på en ganska låg nivå. Men det var som om tonen höjdes mellan oss och blev vassare och vassare. Det började efterhand uppstå fraktioner inom SUFOI som ville gå sina egna vägar. Det ena linjen är klart den väg som jag bekände mig till, nämligen att pröva på att själv uppställa kriterier för vad vi borde arbeta med, hur vi skulle insamla materialet och hur vi skulle behandla det. Om det skulle gå ut i UFO-Nyt, hur vi skulle redigera materialet och om vi skulle hålla föredrag etc. För mig var den linje, som drevs av NICAP helt klar. Det är lika klart, att den person, som jag senare skall komma in lite närmare på och som heter Adamski, kom att spela en stor roll för en annan mycket stor fraktion inom SUFOI. Vi arbetade sedan sida vid sida fram till 1965, men speciellt 1964 blev det kritiska året. Det gick så långt att vi efterhand inte kunde resonera med varandra längre. Vi skrek åt varandra när vi träffades och det kom ingenting konkret ut av detta.

Hotande frontalkrock

Jag satte efterhand ett stort frågetecken vid de flesta kontaktfall, som kom in från utlandet. Jag hade väldigt svårt att acceptera dessa, men jag kunde inte alltid bevisa att det var bluff. Det visade sig sedan, att tiden hjälpte mig med dessa kontaktfall. Ibland hade jag på känn att några av dessa fall kunde vara sanning, och vi kunde då också ta in dem i UFO-Nyt. Men vi borde då också göra några anmärkningar om, att det inte var någon som visste, om detta var sanning eller inte, och vid någon tidpunkt måste ju detta sluta med en kollision. Båda grupperna kunde inte fortsätta inom SUFOI och båda grupperna kunde inte lägga beslag på UFO-Nyt och genomdriva sina idéer. Det kan hända, att det inte var jag eller H.C., som beslutade, vad som skulle ske eller inte ske, och det är möjligt att det var några helt andra, nämligen de som prenumererade på UFO-Nyt. De var nu så få, att vi inte kunde betala tryckkostnaderna och vi måste besluta om tidningen skulle läggas ned eller om utgivningen skulle kunna fortsätta.

Splittring

Krisen inom SUFOI pekade på, att om jag ville bli ordförande och redaktör för UFO-Nyt, då var de villiga att täcka omkostnaderna för ytterligare ett års utgivning. Detta innebar att den andra fraktionen med H.C. Petersen i spetsen gav vika. Med kravet på att överlåta UFO-Nyt uppkom några villkor och de blev inskrivna i ett kontrakt. Ni som har följt UFO-frågan på den tiden och har sett tidningen, vet kanske inte vad som ligger bakom detta kontrakt,

men det förklarar, varför Adamski inte upphörde i spalterna, när jag blev redaktör. Villkoret för att överta UFO-Nyt var nämligen, att det fortlöpande till H.C.'s fraktion, skulle ställas ett antal sidor till förfogande för deras textmaterial om Adamski och kontaktfall samt förbindelser med utlandet. Detta fortsatte till IGAP bildades och Adamski åkte ut ur spalterna först vid denna tidpunkt. Detta skapade ett dåligt klimat och gjorde det mycket svårt att få SUFOI att hänga ihop. Det gjorde det lika svårt att få nya prenumeranter, men det lyckades oss att komma över den kritiska siffra, som innebar att vi kunde täcka tryckkostnaderna. Men det var ju inte något mål att enbart täcka omkostnaderna för tryckningen. Vårt mål var att få en tidning som kunde behandla UFO från olika synvinklar, så att man kunde presentera det med sitt namn under.

En mycket stor del av vår tid togs i anspråk av dessa interna splittringar och större eller mindre uppgörelser. Ni har således kunnat följa dessa konflikter i UFO-Nyt och i IGAP's tidning, och ibland i Jyllands-Posten och andra tidningar. Dem skall vi inte gå in på, även om jag kunnat använda ett par timmar på det, för jag tror inte att det leder till något. Jag har bara nämnt det för att dessa problem tog två till tre år som vi kunnat använt till något mera seriös forskning i UFO-frågan.

Avlösning och interna strider

År 1965 blev jag ordförande för SUFOI och redaktör för tidningen, och detta uppdrag hade jag fram till 1970 då jag blev förflyttad inom det militära och i samband med en sjukdom, som jag inte visste vad den skulle utveckla sig till. Detta medförde att jag inte kunde fortsätta med mitt arbete inom SUFOI, i alla fall inte inom styrelsen, varefter Erling Jensen tog över och han har sedan avlösts av Flemming Ahrenkiel. De sista åren var troligen de mest lärorika, och när jag nu står här och talar, så kan det se ut, som om SUFOI blomstrade upp enbart på grund av att jag satt i styrelsen och var redaktör. Men det är inte riktigt, det är inte några enskilda personer som skapar något. Det kan vara några enskilda som är ledarfigurer och håller samman gruppen, men det är inte de som utför allt arbetet. UFO-Nyt kunde inte ha givits ut under alla dessa år om inte en mängd olika människor hade varit med. Dels genom att insamla material, skriva och redigera, och så är det även idag. Och när jag nu gör er uppmärksamma på, att ingen enskild person håller igång en organisation som SUFOI eller en tidning som UFO-Nyt, så är det något som spelar en stor roll för en annan punkt, jag vill säga lite om. Nämligen min syn på de människor som engagerar sig i UFO-frågan, tror

Överstelöjtnant Frank Pedersen — pionjär inom dansk ufologi

Fortsättning från
föregående nummer

eller inte tror på UFO. Jag vill bara säga, att trots alla de konstiga saker som hände, och som i övrigt välmenande människor, som var för sig hade bidragit till starten med ett organiserat UFO-arbete i Danmark, slutade med slagsmål, om inte i verkligheten så dock ett slagsmål med ord och pennor, borde så ej ha skett. Istället skulle de satt igång med att studera UFO-frågan, men det visar bara, att det inte är någon ursäkt vad som hände. Å andra sidan är det historiskt känt, att man inte kan starta något nytt utan att man har dessa interna strider. Ni kan bara se på de politiska partierna i Danmark idag, så ser ni att detta dör nog inte ut. Vi får hoppas att UFO-frågan inte fortsätter under de kommande tio åren, som den gjorde under sina första tio år. Men SUFOI överlevde och UFO-Nyt, och det kan ni vara glada för.

Stort intresse för UFO

I bakgrunden för en organisation och en tidning måste det naturligtvis finnas några människor som engagerar sig i UFO-frågan. Den kan inte bara existera av att ha en styrelse, en redaktör och några medhjälpare, och sådana har det funnits många av och finns många av i detta land. Jag skall därför innan jag slutar, berätta om, vad jag har använt de sista fem åren till. De har i alla fall givit mig ett intryck av att det är ännu fler idag som intresserar sig för att arbeta med UFO-frågan än det någonsin har varit i ett tidigare skede. Enbart det faktum, att jag under de fem åren har kunnat hålla över 25 föredrag varje vintersäsong, enbart norr om Limfjorden, visar att intresset är ganska stort för UFO.

Ufologerna

Så något om ufologer, detta märkvärdiga ord, som vi titulerade oss med några år tillbaka. Det låter fint och bra och har liksom en vetenskaplig klang. Det är något med "loger" av en eller annan art. Det finns zoologer, biologer etc., och sedan kom där också några ufologer. Därmed hade vi liksom lagt oss på en hög nivå, visande att vi hade krav på att vi tas på allvar. Det var inte något fel i att ha detta som målsättning. Jag är inte riktigt säker på att vi hade så mycket att komma med då vi startade, och jag betvivlar att man har tillräckligt att komma med idag.

Märkliga människor

Det jag nu säger - låt bli att kasta flaskor efter mig - det är det, att ufologer är det märkligaste folk som jag har kommit i kontakt med under hela min livstid. Det sitter några av dem här på första raden, som jag har känt under nästan alla de år, då jag har sysslat med UFO. Nu har jag självklart inte varit med överallt, men jag tror att jag har mött så många olika

slags motiv till att engagera sig i UFO-arbetet, att jag finner det märkligt. Många av dem hade jag inte drömt om kunna vara motiv till att börja intressera sig för flygande tefat.

Märkliga motiv

Jag har upptäckt att det är de märkligaste motiv och orsaker som får folk att intressera sig för ämnet. Det mest naturliga är, att det är någon som har gjort en observation, som senare blir klassificerat som ett möjligt UFO eller flygande tefat. Det är också ett naturligt motiv, om man blir kontaktad av någon som arbetar inom UFO-rörelsen, och som får en att sätta igång med att företa sig olika undersökningar. Det kan vara av foton, rapporter eller annat, som motiverar dessa människor att titta lite närmare på fenomenens art. De kan t.ex. komma och fråga, vad är detta för något? Vad gömmer sig bakom detta? Detta är de mera naturliga orsakerna för engagemang.

UFO-frågan religiös — nej!

De som jag har mycket svårt att acceptera, är de människor som har blivit intresserade av UFO-frågan av religiösa orsaker. Detta beror inte på att jag är motståndare av religion, ingen vet ju, om jag är religiös eller inte. Religiös kan man vara utan att behöva skriva om det varje dag, och man behöver inte heller hålla föredrag om det. De mest religiösa är troligen de som inte talar om det. Om ni visste, hur många religiösa uppfattningar jag har fått som motiv för olika människors UFO-intresse, så skulle ni knappast tro mig. Emellertid är det sant, och jag vet att det sitter några personer här i denna sal, som har dessa motiv. De är säkert välmenande och jag har den uppfattningen att de själva tror på det. Jag kan bara inte förstå, varför de engagerar sig i UFO-frågan. Jag kan inte fatta, varför de inte intresserar sig för något annat, eller bildar en speciell rörelse.

Förstört mera än gagnat

Jag hör till de ufologer, som menar, att de många religiösa aspekter som är instoppade i ufologin har förstört mera än som rätteligen borde ha skett, både i Danmark och utomlands. Det är ingen tröst, att vi i detta land har tagit efter idéer från Californien och ett par andra stater i USA. Varför skall vi alltid apa efter det sämsta från utlandet? Det har vi gjort. Dessa människor förekommer fortfarande i UFO-rörelsen och jag möter dem ännu när jag är ute och håller föredrag, år 1976. De får fortfarande samma svar av mig, som de har fått sedan 1965, när de för sina idéer på tal: "Det har jag inte något emot att diskutera någon kväll, men det blir inte i samband med ett UFO-föredrag och inte heller i samband med

Har det hänt någonting?

UFO, för jag kan inte se att de har någonting gemensamt”.

Förstår ni, att detta har varit det största hindret för att få någon av de människor, som vi i övrigt har lagt ned mycket stor tid på och skällt ut till tusen, nämligen de med någorlunda matematisk utbildning. Dem, som vi har användning för, om vi skall kunna gå till botten med UFO-problemet. Dem har vi skrämt bort med alla våra dåraktiga uppfattningar vare sig de har varit av protestantiska, katolska eller av någon annan uppfattning.

Många skräms bort

Genom min egen utbildning, som utöver att vara officer, också är civilingenjör, har jag försökt genom civilingenjörsföreningen, där jag själv suttit i styrelsen, att liksom locka några av mina kolleger att engagera sig. Jag har fått, för mig helt konstiga svar, som: ”Det skulle jag gärna, om era tankegångar var mer rena ... Du menar väl inte, att jag skall ställa upp offentligt och säga, att jag skall engagera mig i denna fråga och sedan riskera att förlora mitt dagliga arbete inför frågan om jag är tillräckligt kvalificerad för att ha den ställning som jag har idag”.

Det är många som skrämts bort, och det är vår egen skuld, vi har oss själva att skylla. Det beror på att vi försöker lägga in allt möjligt i UFO-begreppet, innan vi vet var vi står. Detta har varit en huvudhornsten för mig, och var det under de sista åren i SUFOI. Jag vet mycket väl, att det var några andra som förts uppmärksammade detta för ett par år sedan, och det kan jag se i den korrespondens jag har haft med enskilda här. Men detta har varit min grundinställning under en följd av år. Det är bara inte så lätt att få igenom sina krav, och som ledare har man ansvar för vad som händer. Också vad som händer ute i periferin, och det skall man inte försöka glömma.

Vi är själva skyldiga

Jag förklarar bara, att ufologerna själva är skyldiga till att det ibland är mycket svårt att nå fram i dessa kanaler, och utan dem kan vi aldrig komma till någon lösning i detta mysterium. Och varför menar jag det? Jo, det menar jag av den enkla anledningen att det kan vara så att det bland UFO-intresserade finns olika personer som har kvalificerad utbildning av någon art. Ordföranden i SUFOI är civilingenjör, det finns andra ingenjörer, och några som behärskar andra aspekter. Jag är inte i stånd att mobilisera den forskning som skall till för att behandla allt det material, som UFO-folk har samlat ihop genom många år.

Det finns ingen i ett lands högsta institutioner, som låter sig övertalas eller överbevisas, därför att

det kommer en överstelöjtnant och säger, att det är riktigt, att de flygande tefaten existerar. UFO-frågan kommer aldrig någonsin att bli accepterad enbart med hjälp av UFO-folk. Den kommer att bli accepterad med hjälp av de människor, som vi inom UFO-rörelsen inte tycker om: vetenskapsmän. Det beror inte på, att vi inte är accepterade som människor. Det kan bero på, att det är UFO-folk, som har samlat ihop 90 procent av materialet. Det kanske verkar underligt, att dessa auktoriteter enbart skall göra de sista 10 procenten av arbetet, men det är nu en gång så, att det är de sista 10 procenten, som skall till för att överbevisa. Därför är jag motståndare till den attityd, som från vissa håll inom UFO-rörelsen, visas inför vetenskapsmän. Vetenskapsmän är av många sorter, och liksom det finns olika sorts ufologer, finns det självklart bland de förra, några som aldrig borde kalla sig för vetenskapsmän.

Kritik självklar

Jag säger inte att ufologer, att SUFOI och UFO-Nyt inte skall kritisera olika vetenskapsmän. Självklart skall man det, om man är i stånd till att pressa dem för att inte använda vetenskapliga arbetsmetoder, eller för att göra uttalanden, där de använder det namn och den ställning de har för att uttala sig i UFO-frågan, utan att ens ha läst rapporten om den observation det rör sig om - då kan man kritisera. Men gör inte, som ett par av mina mycket goda vänner inom ufologin gjorde under flera år. De har lagt ned stor möda på, att försöka bevisa, att vetenskapsmän egentligen är den största samling idioter som finns här på jorden. Om de istället varit ufologer, så hade allting gått mycket bättre. Det är inte riktigt, och jag har skämts mycket, när jag har sett ett par av mina vänner, försöka påstå, att det mesta av det som hände kring uppsändandet av amerikanska rymdkapslar till månen och liknande ... att detta var trams, för de visste inte vad de företog sig. Detta är fel, för det är bl.a. uppsändandet av jordiska rymdkapslar till månen, som skapade bevis för att Adamski aldrig hade sett städer, vattendrag och trädgårdar med små harar på månen!

Vi behöver vetenskapen

Vi har användning av varje del av vetenskapen, som vill ta ufologerna på allvar. Och de har användning för den del av UFO-folket, som vill ta vetenskapen allvarligt. Om de två kategorierna liksom räcker varandra handen, så finns det en chans, att vi kan insamla ett bättre material. Vi kan göra det kritiskt, och vi skall göra det kritiskt, och vi kan övertala de andra att hjälpa oss med att bearbeta det och anvisa några metoder till att komma vidare i frågan. Det är vad som håller på att hända i USA, detta förkättrade

land på gott och ont. Den man, som kanske är den mest utskällda, är nog professor Hynek. Han blev inte överbevisad, därför att det fanns något därborta som hette SUFOI eller IGAP. Han blev överbevisad, därför att han vid någon tidpunkt tog ett antal rapporter, som han tyckte var tveksamma. Han for personligen ut och intervjuade de människor, som hade gjort observationerna, och kom underfund med, att dessa personer egentligen var mycket pålitliga. Han lät sig övertalas till att engagera sig i UFO-frågan på grund av dem, som hade gjort observationer och inte på grund av de UFO-organisationer som fanns i USA. Det fanns det ej heller någon orsak till, när man såg hur de behandlade honom. Kanske tog han inte saken så allvarligt i starten, och det amerikanska flygvapnet bär en väsentlig skuld till, hur han arbetade på sitt speciella sätt och som vi inte förstår här i Danmark, men som är mera förståeligt i USA. Så beträffande ufologer och vetenskap kan jag bara vädja till, att man tar det lite mera allvarligt än man har gjort hittills. Att vi är mer kritiska inför oss själva, på det sätt vi uppträder med materialet, och att vi inte pekar ut vetenskapsmän bara för att vara emot dem. Men, när vi har något konkret att kritisera, då tycker jag också att vi skall göra det.

Svårt att övertyga

Nu nämnde jag, att en av orsakerna som skrämde folk med vetenskaplig utbildning var de religiösa aspekterna och de kontaktfall, som av och till var knutna till religiösa aspekter. En annan orsak är, att det kan vara svårt att få andra, som inte själva har sett det, att godta att 20 människor på sex olika ställen ser något märkligt ovalformat fenomen dra över himlen. Då är det ännu svårare, att gå ut och hålla föredrag och säga, att det är en person på Fyn, som har sett ufonauten och snackat med honom. Eller, det är en person i Amerika, i Californiska öknerna, som har sett ett landa och talat med besättningen etc ...

Jag vill gärna göra er uppmärksamma på vad som är min helt egen personliga uppfattning i denna fråga. Om personen från Fyn, vill jag gärna säga - jag vet inte om vederbörande sitter här idag och det spelar ingen roll, att jag tror inte på den historien. Om jag skulle göra en historia om ett kontaktfall så finns det en liten bok, som kan köpas i antikvariat. Den är författad av en man som heter professor From, och har titeln: Använd psykologi.

Trovärdighet först och främst

Om man vill överbevisa andra människor om något finns det vissa regler som man är tvungen att följa för att göra en historia trovärdig. När man placerar sex tår och bara fyra fingrar på varelsen, då

har man överträtt en huvudregel för att få en historia att låta trovärdig. Inte därför att folk inte vill höra något som är konstigt, men hade han åtminstone haft 20 tår och 20 fingrar, då hade det varit mera troligt. Det skall vara lika på båda ställen, för vår Herre gör inte sådana misstag. Man kan alltså läsa i professor Froms bok, hur man kan göra historier, som är verkligt trovärdiga och man måste således tänka sig för när man gör dem. Det är också detta de flesta kontaktfall faller på, genom att de inte är tillräckligt bra fabricerade, och det kan vi ju vara tack-samma för, vi som sysslar med ufologi. Men, jag tror personligen, att några av kontaktberättelserna är riktiga, och det skulle vara konstigt annars.

Om jag har nått så långt från 1953 och fram till idag, att jag tror på att det svävar några mystiska fenomen i lufterummet, om jag också efter alla dessa års undersökningar känner mig överbevisad om, att vi inte själva har tillverkat dem, så finns det endast en möjlighet kvar, och det är att några andra har tillverkat dem. Var dessa andra kommer ifrån, är likgiltigt i första omgången, men inte på längre sikt, om de gör något som stämmer in i vårt vanliga mönster d.v.s. något som vi kan se och höra eller något vi kan ta på, kort sagt passar in i vårt vanliga mönster. Då skulle det vara bra konstigt, om de som har tillverkat dem, inte också passar in i vårt vanliga mönster. Därför tror jag egentligen, att bland de många kontaktfall som finns, där skall det nog vara några som är äkta. Men ni skall inte be mig börja peka ut de som är äkta. Det är klart, att jag har suttit hemma och kommit fram till några få, vilka jag har noterat som mera sannolika än de andra, men det är mycket svårt.

Viktigt med kommentarer

Detta betyder inte, att jag inte tycker att man skall intressera sig för dem - för det skall man - och också studera dem. Man kan också publicera dem i UFO-Nyt, men man skall vara noga med, att man kompletterar dessa kontaktfall med kommentarer, som anger källan och varifrån man har fått dem och vad det är för sorts människor, som berättar dem. Vidare vad det har gjorts för undersökningar i det land, där fallet kommer från, och sedan sätta en anmärkning om, att det är vad vi vet idag. När vi har ytterligare upplysningar i fallet kan vi återkomma. På det sättet kan vi återge olika berättelser. Men, att skriva en sådan kontakthistoria, eller hålla föredrag om dessa kontaktfall, och liksom ge ett vederhäftigt intryck av dessa fall är svårt, när det två månader senare står i Extrabladet eller BT, att detta var en stor bluff. Då säger folk, att de aldrig mer skall lyssna på ett UFO-föredrag, för där ljuger man ju.

Har det hänt nå't?

Pressläggningen av detta nummer sker endast tre veckor efter nr 4 för att vi skall återhämta förseningen i utgivningstakten. Under juli har ett fåtal rapporter inkommit, men dessa är föremål för ytterligare utredning och måste anstå till nästa nummer.

I UFO-Information nr 1 nämnde jag att år 1976 var ett s.k. bra UFO-år, med högre observationsfrekvens än normalt. Denna våg fortsatte f.ö. en bra bit in på detta år. Vidare sade jag, att bedömningen från övriga världen skulle kunna göras först senare.

Jag har gått igenom en mängd UFO-tidskrifter, som vi utväxlar med utlandet och även dessa pekar på en likartad aktivitet. Således kan år 1976, även globalt sett, betraktas som ett ovanligt bra år och här följer ett axplock av de viktigaste händelserna. En del har redan behandlats i fristående artiklar i UFO-Information och en del kommer att tas upp senare.

UFO-landningar har förutom i Sverige rapporterats bl.a. i Vance Creek, Colorado; El Paso, Texas; Malone, Wisconsin; Santa Cruz, Californien; North Hudson Park, New York; Broke Lake, Virginia, samtliga USA. I Grand Bend, Canada; Britian Home Canada; Ontario, Canada; Roberson i Australien, Viedma i Argentina, Chalus och Tabizsjön i Iran, Accompampa i Peru och Tacuarembó i Uruguay.

Humanoider har förutom i Sverige iakttagits i dussintal fall i minst nio länder: USA, Spanien, Japan, Iran, Argentina, Peru, Frankrike, England och Venezuela. Ett 50-tal vittnen har ställt upp och berättat om närmare sjuttio humanoider iakttagna ombord i UFO:n eller utanför på marken. Bl.a. från USA redovisas sådana iakttagelser från elva olika stater. Mestadels har observationerna ägt rum under den mörka delen av dygnet, men fem dagsljusobservationer finns med.

Vittnena beskriver 1976 års ufonauter som mellan 105 och upp till 210 centimeter långa. De är klädda i tunna silverglänsande kläder eller vita overaller och även i en del fall utrustade med andningshjälpmedel och hjälmar. Vid flera fall har observatörerna förklarats av blåljysande ljusstrålar. Sju personer har förts ombord i UFO:n i bl.a. USA, Iran och Argentina och utsatts för ingående medicinska undersökningar av besättningarna. Några av humanoiderna verkar vara vänliga, de klappar observatören på axeln, medan andra visat fientlighet. Flera observatörer uppvisade kvarstående men av dessa konfrontationer och en del fick tas in på sjukhus för observation och behandling.

Radarobservationerna varierar från enstaka UFO:n upp till åtta stycken samtidigt, och på höjder mellan 275 och 25.000 meter. UFO:n på radar rapporteras bl.a. från Norad's radarbas i Falconbridge i Canada; flygvapenbaserna i Port Austin, Michigan

och Elginbasen i Florida, USA. Vidare flygvapenbasen i Teheran, Iran och civila flyghamnar som Simon Bolivarflygplatsen i Caracas, Venezuela; Dullesflygplatsen i New York och Air Traffic Center i Tucumcari, New Mexico, USA.

Intressantast är nog den attitydförändring och öppenhet som skett bland yrkespiloter. Från att tidigare ha tigit om sina iakttagelser rapporterar de nu öppet. Några, som först framträtt anonymt, ändrade sig och ställde senare under året upp med namn och adress och berättade bl. i massmedia om sina observationer. Detta bådär gott för framtiden. Öppenheten sprider sig snabbt i pilotkretsar - vågar några ställa upp och offentliggöra sina iakttagelser, så kommer snart flera att följa sina kollegers exempel.

Pilotobservationer kommer från bl.a. USA, Österrike, Iran, Portugal, England och Japan, och innefattar flygplansbesättningar från bl.a. Allegheny Airlines, National Airlines, Eastern Airlines, British Air Ferries, TOA Domestic Airlines och militära jaktflygare från Selfridgeflygvapenbasen i Michigan, USA, och Kungl. Iranska flygvapnet i Teheran.

Bland ufonautobservationerna kan tas följande exempel:

2 januari 1976 iakttog en ensam observatör i Big Bear, Californien, USA en "liten man med stora utstående ögon", som svävade omkring i luften. Han sköt på honom med sin revolver, men varelsen skadades inte utan lämnade området.

30 januari observerades i Sevilla, Spanien, två jättelika varelser som slog vittnet i huvudet och lämnade två skärsår som minne av händelsen. Mannen brändes också av en svart rökslinga, som skickades ut från UFO:t ovanför.

24 februari i Kofu, Japan, klappade en 130 centimeter lång ufonaut en student på skuldran. Denne blev så rädd att han svimmade.

22 april träffades en polis i Elmwood, Wisconsin, USA, av en blå ljusstråle från ett UFO, som innehöll humanoider. Polismannen fördes medvetslös till sjukhus för vård.

18 juli iakttog en man och en kvinna i Escalante, Spanien, en stor, fullt utrustad ufonaut som flöt ovanför marken, innan han embarkerade ett UFO som svävade i närheten.

8 september närmade sig två människoliknande varelser från ett UFO två vittnen vid Accompampa i Peru. Mannens fru svimmade, när maken blev klappad på axeln av den ene. Mannen rapporterade en "intensiv hetta".

24 september iakttog en ensam och rädd observatör i Regal, Michigan, USA, en 105 centimeter lång varelse utanför sitt sovrumsfönster. Senare drog sig

Irans flygvapen förföljde UFO

Först nu har det blivit känt, att lördagen den 18 september 1976 genomfördes en regelrätt förföljelse av ett UFO med två Phantomjaktplan tillhörande det iranska flygvapnet.

Enligt det officiella tillkännagivandet från Teheran gick de båda jaktplanen upp efter order från markpersonalen i Mehrabad, vilka först upptäckte det flygande föremålet över iranskt luftterritorium. Enligt de båda piloternas uppgifter skulle UFOt ha befunnit sig på en höjd av 1.800 meter och haft en hastighet, som skulle sprängt ljudvallen flera gånger.

Då de båda Phantomplanen närmade sig UFOt gjorde det en "kovändning" och började istället förfölja jaktplanen. Det heter vidare, att båda piloterna skulle ha öppnat eld mot objektet, om inte hela det elektroniska systemet i planen hade lamslagits och hindrat dem från detta. Också radioförbindelsen avbröts.

I sin skildring av upplevelsen berättar jaktflygarerna, att det därefter lösgjordes ett cirkelrunt föremål från UFOt, med en uppskattad diameter av 4 ½ meter, som gick ner söder om Teheran, för att därefter lyfta igen.

De beskrev UFOt som ett runt föremål, som utstrålade röda, blå och gröna ljusreflexer.

Källa: UFO-Forum

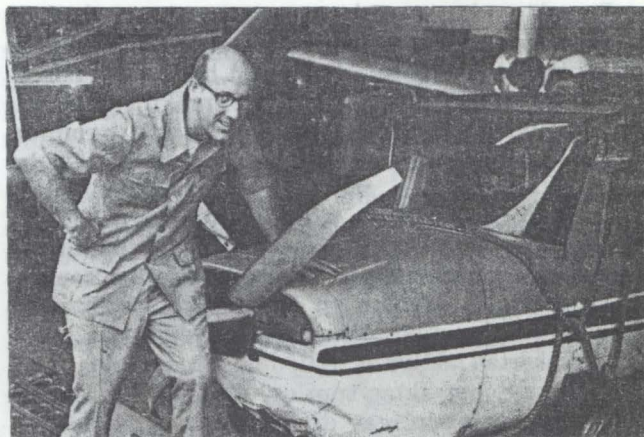
ufonauten mot sitt kubformade UFO, som därefter för till våders, rakt upp.

28 oktober stötte en man och hans son på ett kulpförsatt UFO vid Lake City, South Carolina, USA. Storleken var som en bil och ombord fanns en humanoid med blek hy och kloliknande händer, som betraktade vittnena genom farkostens fönster. Pojken fick läggas in på sjukhus för chockskador.

I det utländska materialet ser jag också att vetenskapliga studier av över 94.000 UFO-observationer har körts i datamaskin. Resultaten visar att nästa våg av UFO-observationer skall börja på trettionde longitududen i Sibirien, Sovjet, den 24 december 1977. Spåkräringar och medier tycks nu ha ersatts av datamaskiner - tekniken går framåt!

Han berättar sin egen skräckhistoria: UFO attackerade mitt plan och fick mig att krascha!

31-årige Leon Senjanec vid sin Cessna 150 med vilken han tvingades kraschlanda sedan han uppvaktats av ett UFO.

En häftigt uppskakad pilot hävdar att ett flygande tefat nästan dödade honom, när det fick hans flygplan att krascha.

Den skräckinjagande händelsen inträffade, när Leon Senjanec, 31, övade landningar i ett litet plan vid ett flygfält i sin hemstad Martinsburg, West Virginia. När han skevade och sänkte sig ner, upptäckte han ett ljust, nästan bländande sken som följde honom genom luften.

- Först trodde jag att det var ett annat flygplan, berättade han. Sedan kunde jag se tefatsformen och upptäckte så småningom att föremålet sicksackade från sida till sida på ett väldigt underligt sätt. Jag visste då genast att det var ett UFO.

Inkräftaren styrde ner mot Senjanec med en skrämmande hastighet. Rädd för en kollision mitt i luften, drog han kontrollspaken åt sig, ett nästan ödesdigert misstag. Istället för att stiga, sänkte sig hans Cessna 150 mot marken. Med nerverna på högspänn kämpade Senjanec för att klara av två problem samtidigt: den förestående kraschen och UFOt som närmade sig. I ett ögonblick av verklig fasa - medan planet var utom all kontroll - fick han de kanske närmaste glimtarna av föremålet, kanske de närmaste som någonsin registrerats.

- Det var ett rödglödgat pajformat föremål med helt jämna ytor runt hela omkretsen.

- Det fanns ett fönster som påminde om förarkabinsfönstret på ett trafikflygplan. UFOt var uppenbarligen under intelligent kontroll och endast någon meter ifrån mig.

Senjanecs plan slog i marken, studsade, slog ner igen, och hamnade i skogen i närheten av startbanan. Båda vingarna slets av och Senjanec slogs medvetslös för en kort stund.

Jättelikt moderskepp orsakade EM-effekter

Ett ovanligt välkvalificerat vittne rapporterade en uppseendeväckande UFO-iakttagelse ca 21.30 den 26 september 1975 i Asservent, en liten by i närheten av Maubeuge i Frankrike. Michael Satsi, 33 år, är segelflygare och reservlöjtnant i flygvapnet. Han har tjänstgjort åtta år som chefsinstruktör vid Nato-baser med tjänstgöring i både Tyskland och USA.

- Jag undrar fortfarande för mig själv, vad det var som jag såg den kvällen, säger han. Allt jag vet är att det var en flygande maskin - eller två flygande maskiner - som använde sig av en helt förbluffande teknologi.

Satsi, som flyger radiokontrollerade modellflygplan, arbetade med en helikoptermodell i sitt vardagsrum vid 21-tiden den kvällen. En kompis, som var på väg därifrån, kom in igen och talade om för honom att det fanns ett ovanligt orange sken i riktning mot La Salmagne-flygplatsen. Han och hans fru tittade tillsammans med vännen på skenet. Satsi bestämde sig för att undersöka saken. Han tog kamera, visslade på sin hund, och de två männen gav sig iväg ut. Konstigt nog vägrade hunden, som älskar bilturer, envist att hoppa in i bilen.

Andra i närheten av Martinsburg fick syn på ett egendomligt ljussken, som hoppade omkring på den delvis molniga himlen, den här dagen den 7 september 1976.

West Virginias kavallerichef David Shumaker såg det egendomliga föremålet och sade: - Det var definitivt ett UFO. Luftförsvarsenheten vid flygplatsen mottog flera telefonrapporter rörande observationen. Senjanec, en flygmekaniker, vars hobby är flygning, är inte ansedd som någon blåögd idiot av sina vänner, utan snarare tvärtom.

En lokal medborgarrörelse, som handlar i Senjanecs ställe, kräver att kongressen undersöker huruvida UFO:n kanske medför fientliga invasionsstyrkor från någon fjärran galax.

Senjanec själv är bitter över att myndigheterna inte har visat något intresse alls.

- Det är nonsens, grymtar han. UFO:t utförde manövrer som är omöjliga för ett flygplan. Det måste ha varit ett främmande rymdskepp.

Källa: Midnight 1976 - 12 - 20

Översättning: Roger Ersson

På ca fem minuter kom de fram till området, som kallas La Fagnee, och kunde se ett enormt cigarrformat föremål, som svävade över nyplöjda åkrar och sädesfält. Satsi körde småvägar och försökte komma närmare. Plötsligt dog bilmotorn och strålkastarna slocknade, och de stannade. De la då märke till att det fanns flera bilar som också stannat där, men ingen av passagerarna hade lämnat dessa. Satsi och hans vän korsade fältet och kom slutligen till en häck UFO:t verkade vara ca 300 meter avlägset. Satsi tog sig igenom häcken, men hans vän stannade. Han märkte att formen på föremålet inte hade ändrats och med ledtråd av träden uppskattade han höjden till 20 meter och diametern till 250 - 300 meter.

Satsi hade just tagit ett foto, när UFO:t började rulla något, som en båt på vågor. Han kunde sedan mot den mörk-oranga färgen på huvuddelen av kroppen se en rad av klarare ljus som sakta rörde sig motsols. Han ansåg att hela föremålet roterade, inte bara ljusen, och kunde nu på grund av rotationen se att UFO:t var cirkelformat.

Just då frigjorde sig ett konformat föremål från toppen av farkosten och steg sakta till en höjd av ca 100 meter varefter det avlägsnade sig åt vänster sida. Ungefär 10 minuter senare återvände det och inträdde åter i huvudfarkosten. Ingen öppning kunde ses, där konen hade farit ut och in. Efter återkomsten stabiliserade sig UFO:t "sidoventilerna" försvann, ljuset blev mer intensivt, och farkosten tog fart och med en fantastisk hastighet försvann den inom fem sekunder.

- Jag blev väldigt häpen, sade Satsi. Den där maskinen färdades inte med av oss kända framdrivningsmetoder, som propellrar eller jet, därför att jag varken lade märke till ljud, vindstötar, rök eller värme, när den gav sig iväg.

Under observationen tog Satsi åtta fotografier. Inget av dem "visade sig vara bra".

Källa: Nostrodomus 1975 - 10 - 15

Översättning: Roger Ersson

Anm.: Fastän Nostradamus är en tidning av okänd tillförlitlighet, redovisar den också ett citat av en lokal chef för "Lumieres Dans la Nuit" och fallet förefaller vara trovärdigt.

Främlingar från rymden i en svunnen tid

Som gammal sjöman har jag studerat forntida sjöfart i 45 år och jag har gjort avskrifter från gamla originalkällor (ca 6500 sidor). Mitt arbete kallar jag 'Ancient Seafaring' och hoppas en dag få det publicerat.

Om vi ser tillbaka till tiden 23000 till 22000 f Kr kommer vi till en tid, då främmande krafter från rymden för första gången omtalas i skyternas Oghamskrifter.

År 1868 reste överste J Churchward till Indien, där hindun Riski lärde honom förstå de mycket gamla sanskritskrifterna, avskrifter av avskrifter åtminstone under 35000 år, om den förlorade kontinenten MU och MU:s heliga symboler.

Överste J Churchward hörde berättas om skyternas förintade rike, Luiridoc med huvudstaden Girord, från vilket hela den skytiska nationen ca 45 millioner människor måste fly 23000 till 22000 f Kr över havet till Hinducuis, där de skytiska stammarna fann en tillflykt.

I sanskrit kallas skyterna för saka, för första gången omtalade i Vedic Sanstrit, äldsta versionen av Avesta. Medeltidens okunniga författare hade ingen kunskap om vilka skyterna var och varifrån de kom. De kallade skyterna för kelter, en nation som aldrig existerat på världens historiska scen, och därigenom har senare tiders elever och författare fatalt missletts.

Professor T.F. O'Rahilly skrev i sitt verk "Early Irish History" 1957: "Namnet kelt har ingen motsvarighet i de irländska och welshiska traditionerna. I förbigående kan man notera att invånarna i England och Irland aldrig kallas kelter av de klassiska författarna."

Skyterna hade sitt eget alfabet, Oghan, vilket de förde med sig till Hinducuis, men det finns inte mycket kvar av de gamla böckerna och skrifterna, därför att under 210 års ockupation av Irland och Skottland förstörde danska vikingar de flesta teckningarna och böckerna.

De efterlämnade skrifterna 'Leabhar Cin Droma Snechta', en mycket gammal avskrift, som ger oss stamtavlor till hövdingarna av den mycket gamla skytiska rasen i Luiridoc-skriften, berättar om deras flykt till Hinducuis och om deras vandringar under tusentals år i nordvästlig riktning.

'Leabharna h-Vidhre', en bok som är en mycket gammal avskrift av en i sin tur mycket gammal avskrift, innehåller hänvisningar till 'Leabhar Cin Droma Snechta'W (= de snötäckta bergen, Hinducuis).

Före år 22000 f Kr hade det i Luiridoic funnits 1600 olika kulturperioder på 1000 - 3000 år. Med så tekniskt högstående bedrifter att våra moderna

AV NILS AHLQVIST

31-åriga Leon Benjamins vid sin död 130 med vilken han bringades kraschlande sedan han upprörde av ett UFO.

bleknar jämfört med skyternas astronomiska och astrologiska kunskaper och deras rymdvetenskap.

Vad som verkligen hände i skyternas hemland Luiridoic berättas i 'Cin Droma Snechta Ogham' av Goidhelic.

- Så föll himlens eldar ned på landet Luiridoic med stor vind, som var som eld, och en stor vind träffade dem och bar dem österut i havet bortom Indien, bortom viken Indusin och de landade där. De kommer över höga vågor, över upprörd sjö, hög och grön, seglande över skummande vågtoppar. Därefter bosatte de sig i Droma Snechta, hela den stora skytiska rasen. Deras vapen var gröna Caledo-Bolgos.

Caledo-Bolgos är samma sorts gevär som Kalevo-Bogos, jfr den finska Kalevaladikten: 'Umpiputkella Ulahutti'. Detta är berättelsen om dem som bosatte sig i detta land, 240 klaner. De var mycket modiga krigare. De landsteg med skräck fastän stolta över att ha kämpat mot de mäktiga molnandarna i Hinducuis berg.

Nu kom dessa skyter från riket Luiridoic, där det fanns 18 provinser, 115 städer och huvudstaden Girord. Alla skytiska klaner var soldyrkare. De använde elektricitet och deras astronomer hade förbindelse med andra planeter, liksom Mayafolket hade i sitt hemland Kukumazia, varifrån de drevs bort av makter från rymden.

År 328 f Kr påbörjade 90 stora irländska oceangående skepp en resa över Atlanten och sjöfararna grundade en koloni på den västliga kontinenten (där New England ligger i dag) och kallade den Eire Oll eller Eire Great. Denna koloni existerade ännu ca 500 - 510 e Kr då S:t Brendan och S:t Ailphe från Imliuch gjorde de tre först kända kartorna över nutidens nordamerikanska kust mellan latituderna 30 N och 45 N.

Efter de tre atlantresorna gjorde de båda helgonen pilgrimsresor till det heliga landet. S:t Ailphe från Imliuch dog 561 och S:t Brendan 571 e Kr.

År 600 e Kr drev makter från rymden bort Mayafolket från deras boplatser och städer i Yucatan och Guatemala. Det finns fortfarande ett dokument kvar skrivet av Goidhelic Oige Sinnae och Mac Uige Sinnae, som var ögonvittnen.

- Det var i slutet av hans höghet Aed Mac Ainmi-rech regering 600 e Kr som Roth Ramach drabbade Eire Oll över himlen i vitlysande moln.

- Så skakade himlen och jorden i storm. På detta sätt kom de i luften i vitlysande moln, etc. Roth Ramach är i detta fall vitlysande hjul, likadan som nutidens mystiska främlingar från rymden. Skyternas astronomer kalkylerade nästa stora händelse i jordinnevärnarnas liv efter solens gång i Zodiaken, vilken är 24000 år och fullföljdes den 4 april 1974, så

UFO orsakade stopp i gatukorsning

I UFO-Information nr 3/1976 berättades, hur ett UFO studerade morgontrafiken på Alnön utanför Sundsvall. Det är inte ovanligt med närobservationer i tätbebyggelse och här redovisas ett annat fall, också från en gatukorsning.

Händelsen inträffade i Newark, Delaware i USA, den 17 januari 1974.

Observatören, med sin åttaårige son sittande bredvid sig, körde österut på Delaware Av. vid 21-tiden. När hon närmade sig korsningen vid Chapelstreet och saktade ner farten för trafikljuset, som lyste rött, lade hon märke till ett ljus genom vindrutan. Detta vitt fluoriserande ljus verkade komma från vänster, varför hon tittade ut genom sidorutan och såg då ett stort runt föremål. Hon stannade bilen.

Hennes bil var den första som anlände till korsningen, men andra bilar kom strax bakom henne och de stannade också vid trafikljuset.

Föremålet var mycket stort och enligt hennes uppgift täckte det helt den närliggande tomten, som innehades av en firma för begagnade bilar. Det var grått, hade ett metalliskt utseende och en slät yta. En kupol syntes på föremålets övre del, som inte lyste.

Objektets undersida var försedd med ljus, som skiftade i olika färger, men de var inte så starka att det gjorde ont att se på dem, och det verkade som om de lyste rakt ner mot kvinnan. De två ljusen till höger och vänster på föremålet var större än de övriga ljusen. Hon räknade inte ljusen, men förd illustrationens skull har man satt in de övriga ljusen också.

det är lätt att räkna ut när skyterna drevs ut från sitt hemland Luiridoic. Skyternas ålderscykel var 84 år.

Jag har många gånger observerat rymdfenomen, de första när jag seglade som besättningsman på det brasilianska S/S 'Itahypa' under åren 1925-26 från Amazon till Rio Grande Do Sul, Pelotos, Porto Alegre. De hade alltid underliga formationer som stora L eller V.

Finlands folk är skytiska pikter, 54 klaner. De kom från Sosiainia, Sceithia Clochaid (Kaspiska och Svartahavskusterna) år 4241 f Kr och spred sig sjövägen via Nordpolen från Lagin-Biarmia till Nordirland eller Fuineadh och från Irland till England men aldrig vice versa. Skytiska Goidhels kom till Irland år 2195 f Kr och började evigt pågående strider mot de irländska skytiska pikterna. Emaina var ett pikiskt kungarike, i dag Ulsterprovinsen.

så, trots att antalet inte är riktigt känt. Det fanns också ett band, som roterade runt objektets botten. Bandet hade raka linjer, som formade någon sorts lysande mönster.

Kvinnan berättar, att hennes första tanke var, att "det var något regeringsprojekt, som annonserade om något, men jag kunde inte förstå vad mönstret runtom betydde - om det sa något". Underdelen som mönstret roterade runt, var utskjutande och dess botten var flat. Delar av mönstret var skymda på grund av den utbuktning. Observatören säger, att hon var verkligen häpen och nyfiken, när hon såg detta stora främmande föremål, men "sedan började jag bli rädd - jag hade ju aldrig sett något liknande förut".

Föremålet stod lite snett i luften, det roterade medsols och gav ifrån sig ett högt gällt surrande ljud. Det skapade inget lufddrag. Objektet manövrerade mycket nära husen, gatlamporna och elledningarna, och det höll sig över dessa precis som om det ville landa där.

Ingen körde vidare

Medan kvinnan studerade föremålet hade trafikljuset slagit om till grönt, men varken hon eller någon annan, som hade stannat för rött, körde. Det var då som hon lade märke till mannen i bilen till höger om henne, som hade vevat ner sitt fönster. Han skrattade och ropade: "Hej, det där, där uppe är ett flygande tefat!" Hon lade också märke till, att han gick ur sin bil, lutade sig emot den och började stirra på föremålet. Samtidigt vevade hon också ner sitt fönster för att se bättre.

Hon höll inte räkning på hur många gånger trafikljuset växlade från rött till grönt. Det var många gånger, men ingen vid korsningen körde sin väg. Hon stannade där i uppskattningsvis fem minuter.

Hennes son började bli skrämmd och hon var rädd att föremålet kanske skulle slå emot de elektriska ledningarna eller krossa någon av lamporna, så hon bestämde sig för att lämna platsen. Hon tog av till vänster i korsningen och körde två kvarter på Chapelstreet. De andra vid korsningen startade samtidigt med henne.

Föremålet steg och försvann

När hon passerade huvudgatan, befann sig föremålet på hennes vänstra sida och det verkade som om det följde efter henne, men det färdades nu mycket högre upp i luften.

Hon svängde in till Newarks köpcenter och steg ur bilen. Där stötte hon på en dam, som var på väg ut

Mörkt föremål iaktogs utanför Gävle

Ing-Marie Zetterholm och Kristina Broman iakttog över norra Valbo klockan 22.45 första söndagen i mars 1968 ett objekt vilket de beskriver som ett par gånger större än månen. Ing-Marie berättar:

- Det var klart väder, ca 8 grader kallt och min kompis och jag gick på skaren över åkrarna. Plötsligt såg vi ett mörkt föremål sväva i luften. Formen var diskusliknande och det fanns ett gulgrönt ljusken undertill.

- Farkosten stod stilla i ca två minuter. Sedan matades skenet och den flyttade sig snabbt till ett annat ställe i nordost. Där stannade den upp igen i luften och ljusskenet blev åter starkt gulgrönt.

- Efter ca två minuter försvann föremålet blixtnsnabbt och vi kunde följa det med blicken endast under någon sekund. Själv tyckte jag det var spännande, men samtidigt skrämmande på något sätt.

från snabbköpet och sade till henne: "Titta, titta upp i luften!"

Båda tittade på föremålet, som var på väg att försvinna mycket snabbt rakt upp i luften ovanför dem. Medan det steg uppåt syntes varken rök eller avgasflammar. Det var ingen synlig utstrålning alls från UFOs botten.

Mitt intryck av kvinnan är, att hon är en pålitlig och trovärdig person och att hon verkligen har sett det hon beskriver. Hon läste inte UFO-literatur och var bara svagt intresserad av sådana artiklar i pressen. Hon vill inte att hennes namn nämns i samband med fallet. Jag intervjuade inte pojken på grund av hans ringa ålder, men han menade, att han såg ett stort föremål med ljus och att han blev rädd, därför att det höll på att falla på dem.

Observationsområdet söktes igenom för att man skulle finna andra vittnen genom operation dörrknackning, men man fann inga. Nästan alla potentiella vittnen var mycket hjälpsamma, lätta att tala med, och de pratade helt öppet om UFO-frågan.

En hyresgäst i huset intill tomten var den ende, som gav mig intryck av att han dolde någonting. När jag frågade honom, om han sett något, svarade han snabbt: "Vi såg ingenting. God natt!" Hans son, ungefär elva år gammal, började säga någonting om ett föremål med ljus som tändes och släcktes, men hans far bara tittade på honom och återupprepade, att de inte sett någonting. Jag försökte förklara för honom vad MUFON var och att vad han hade att berätta skulle behandlas konfidentiellt. Men han upprepade återigen: "Vi såg ingenting!"

Källa: Skylook

Översättning: Monica Johansson

Uppseendeväckande dagsljusobservation i Norge

Medan vi i Sverige har haft en lugn period under maj och juni, inkom denna intressanta rapport från Norge. Observationen gjordes i Steinkjer inne i Trondheimsfjorden natten den 12 juni.

Flera personer i Steinkjer kunde denna natt iaktta fem lysande, klotformade föremål som manövrerade fram och tillbaka i luftrummet med våldsam fart. Föremålen flög mestadels i formation och kunde ses under molntäcket i 10 - 15 minuter. Kontrolltornet på Vaernes registrerade ingenting ovanligt denna natt, men folk i Steinkjer som upplevde luftcirkusen svär på att det måste vara UFO:n.

- Jag och min fästmo kom åkande i bil mot Steinkjer vid 02.30-tiden. Vi stannade på toppen av Eggevammen, då vi upptäckte de lysande kloten, berättar Jon Inge Nordal.

- Det var ett fantastiskt skådespel och kloten var mycket tydliga, när de rusade fram över himlen i formation. Först två och sedan två till, och ett femte en bit efter.

- De liknade inte alls stjärnor utan hade en klar och fast form. Solen höll på att gå upp och i vissa lägen reflekterade de solljuset extra starkt. Ett par gånger, när de for iväg mot en molnbank, såg de nästan svarta ut.

- Jag är bergsäker på att det inte var meteoriter eller flygplan. Farten var för hög och kursändringarna var för tvära för vanligt flyg. De framträdde så tydligt, att det inte skulle ha varit några problem att filma eller fotografera dem, om jag hade haft kamerautrustning med mig. Totalt iakttog vi dem i ungefär 15 minuter och de färdades ljudlöst fram och tillbaka över himlen.

Ola Waagen körde taxi denna natt och han är ett annat vittne. Han stannade bilen för att ta en närmare titt på föremålen, och han berättar:

- Mycket tyder på att föremålen var av metall, eftersom solljuset reflekterades. Jag kunde inte se något bestämt system i sättet de rörde sig på, men den höga hastigheten och de tvära kursändringarna verkade helt enkelt underliga.

- Jag har också funderat mycket över, varför två av dem försvann före de andra. Det verkade som om de sänkte sig, eller gick in för landning. Avståndet till föremålen var svårt att bedöma.

Kredit: Norsk UFO-Center

Kvinna undersöktes ombord på UFO!

En amerikansk kvinna berättar här hur hon blev undersökt ombord på ett UFO. Händelsen inträffade den 26 augusti 1975 i närheten av Fargo, North Dakota i USA.

Namnen på huvudvittnena har fingerats på grund av känsligheten i detta fall samt därför att vederbörande inte vill figurera i massmedia.

Fru S.L. från Fargo har under hypnos berättat följande: Den 26 augusti 1975 blev hon samt två andra personer tillfångatagna av en UFO-besättning. Vid 15.30-tiden var fru S.L. på väg från Fargo tillsammans med sin dotter Jackie och dennas pojkvän Terry. Efter en vänstersväng på väg 94 mellan städerna inträffade följande händelse.

De var på väg mot Bismark och befann sig på en plats 70 kilometer väster om Fargo, då de hörde "ett väldigt dån". Det beskrivs av fru S.L., som högre än åskan men ungefär samma muller. Hon fortsätter:

- Plötsligt öppnade sig himlen och åtta eller tio lysande föremål svävande ner från skyn. Det var orangelysande runda bollar.

- När vi fattat att det var en hel kö med lysande föremål framför oss, svängde vi bilen och ställde oss längs med dem och jag vevade ner fönstret.

- Jag sade: "ser ni vad jag ser?" De andra svarade ja och Jackie sade: "Kör, vi måste tala om det här för någon", och hennes pojkvän sade: "Vi sticker fort som fan härifrån, dom där stannar ju inte!"

- Senare, klockan 17.00, var vi framme i Tower City, ca 70 kilometer från Fargo.

- När vi anlände dit, visste jag inte var vi var och inte heller hur mycket klockan var. Först senare förstod vi, att vi fått någon sorts blackout.

När trion nådde Bismark klockan 20.00 noterade fru S.L. att hon hade en onaturligt kraftig menstruation, trots att det inte var den naturliga tidpunkten för hennes mens.

Emellertid försattes fru S.L. under hypnos av dr Leo Sprinkle vid Wyomings universitet. Under hypnosen berättade hon, att hon blev förd ombord på ett UFO. Hon kläddes av helt naken och utsattes sedan för en grundlig medicinsk undersökning av en varelse med "elastiska bandage" runt huvudet.

Enligt United Press International liknade varelsens kropp brun vinyl, och fru S.L. beskriver varelsen i stort sett, som en mumieliknande figur och säger:

- Till och med våra skallar öppnades och alla delar av hjärnan undersöktes. Vi dissekerades som grisar!

Dr Sprinkle förklarar ordvalet på följande sätt:

- Hon säger, att det kändes, som om hon var en gris som dissekerades. Det är en beskrivning, som vi har fått från andra människor, som hävdar, att de har undersökts på liknande sätt. Det är en sorts känsla av likgiltighet, kanske samarbetsvillighet eller

vanmakt. Det verkar som om de inte har tagit någon skada av dessa ingående undersökningar. Det är iskalla vetenskapsmän i dessa UFO:n, som utför sitt arbete väl.

Fru S.L. berättade under hypnosen, att något slags knivliknande eller nålliknande instrument kördes upp i näsan vid undersökningen. Hon säger vidare, att hennes näsa flera gånger under undersökningen torkades med någonting. Hon påstod också, att hon tidigare hade besvärats av en hålighetsvärk i näsroten, som sedan dess helt försvunnit.

Det förekom också en undersökning av fru S.L.'s underlivsorgan. Ett klart ljus lyste på hennes ansikte från en plats ovanför hennes huvud. Hon berättar också, att vid undersökningen tryckte varelsen ofta på några knappar på ett panelbord.

Fru S.L.'s 15-åriga dotter Jackie hypnotiserades också, men tydligen hade hon inte förts ombord på UFOt. Hon säger, att det kändes, som om hon hade blivit placerad till vänster om bilen ute på ett fält. Hon verkar att totalt ha förlorat kontakten med de övriga två under händelsen.

Dotterns pojkvän vägrar medge, att han var närvarande vid själva undersökningen. Emellertid säger fru S.L., att också han hade förts ombord.

Det finns ytterligare två huvudvittnen till de lysande föremålen den 26 augusti. De ringde till flygbasen i Grand Forks för att rapportera sina iakttagelser. Ett meddelande rörande den aktuella observationen inkom också till North Dakotas polishögkvarter.

Jerry Clark, en av forskarna i fallet, uppfattar vittnena på följande sätt:

- Med anledning av att jag är personligen intresserad, så har jag sammanförts med vittnena. Det man först fäster sig vid, är deras uppriktighet. Jag menar, att de verkligen tror på det de berättar. Jag tror, att de har upplevt någonting, som de inte kan förklara. För den skull tror jag därför inte på rena fantasier, man jag kan säga, att det är en väldigt underlig berättelse. Så underlig, att jag aldrig tidigare påträffat något liknande.

Professor J. Allen Hynek deltog också i utredningen. En TV-station i Chicago (WLS-TV) betalade Hyneks utlägg till Fargo, som omkostnader för en del av det program de gjorde om UFO-fenomen. Hyneks kommentar till fallet var följande:

- Hon (fru S.L.) verkar leva med en hemsk upplevelse. Jag anser, att hon tror sig ha blivit förd ombord på ett UFO. Med andra ord, så tror jag att hon inte ljugar.

Slutligen säger huvudvittnet fru S.L.:

- Jag har inte fantiserat ihop denna händelse. Om jag hade velat bli kändis hade jag antagligen betett mig på något annat vis.

Källa: Skylook

NYA BÖCKER

RYMDENS BUDBÄRARE

Fransmannen Robert Charroux, tidigare känd för svenska läsare genom sin bok "På jakt efter det oförklarliga" 1972, har nu kommit med "Rymdens budbärare" i en utmärkt översättning av Olle Öhman.

Det intressantaste i denna bok är nog presentationen av "Icas primärhistoriska bibliotek". I den lilla peruanska staden Ica finns nämligen ca 11.000 stenar i varierande form och storlek, hopsamlade av en dr Cabrera. Han har skapat en unik samling av människans forntidshistoria genom stenarna. På varje sten finns ristade bildsviter, som bl.a. visar avancerade kirurgiska ingrepp t.ex. hjärtbyten utan avstötningseffekt, hjärntransplantationer och kejsarsnitt.

Vidare tacklar han frågor som är omtyckta av alla Dänikenvänner, men i och med att den senare utsetts för en del kritik har Charroux i viss mån dragits med i denna negativism. Författaren kan dock inte jämföras med Däniken, trots att båda spekulerar och ställer upp kontroversiella hypoteser.

Charroux är en världsförfattare som plöjer upp nya fåror i många västerlänningars atrofierade hjärnor. Det är här fråga om esoteriska ting och författaren blandar myt och verklighet med den rätt han har att så göra, som författare i just denna genre.

Robert Charroux: Rymdens budbärare, Berghs 1976, 295 sidor, ill. cirkapris inb. 58:-, hft. 51:-.

DÄNIKEN I SÖGELYSET

Willy Wegner, presenterad i UFO-Information nr 5/1976, hör till de kritiska ufologer som ifrågasätter! I ett häfte på danska med ovanstående titel "knäck-er" han en hel rad av Dänikens hypoteser på ett övertygande sätt.

Wegner har verkligen bemödat sig att granska källorna, bl.a. redovisar han en omfattande bibliografi och han presenterar såväl dokument som en saklig argumentation, som får Däniken på knä. Författaren vill med boken nå fram till några slutsatser beträffande värdet av Dänikens hypoteser och påståenden.

Han har lyckats väl, men framförallt är det av stort värde att "en av våra egna" tar upp den välbe- lagda kritiken mot Däniken.

Willy Wegner: Däniken i sögelyset, FUFOS 1977, 64 sid., ill., cirkapris Dkr 22:50.

(Beställningsadress: FUFOS, Brobergsgade 12, DK-1427 Köpenhamn, Danmark).

Thorvald Berthelsen

NYA BÖCKER

UFO, oidentifierade flygande föremål

I Carlsen-förlagets serie, Vår spännande värld, har utkommit ett 48-sidigt häfte med ovanstående titel. Titeln stämmer bara till hälften med innehållet. Blott 24 sidor ägnar nämligen författare Peter Ryan åt själva UFO-fenomenet - den andra delen handlar mest om möjligheterna till intelligent liv i universum och hur vi eventuellt skall kunna kontakta "dem där-ute".

I UFO-delen gör sig dessutom Ryan skyldig till verklighetsförfalskning, då han påstår, att det stora strömavbrott som drabbade New York den 9 november 1965 orsakades av en person som drog i fel handtag. Många UFO-observationer gjordes i området i samband med den här händelsen och faktum kvarstår - strömmen kom sakta tillbaka efter drygt ett dygn, och än idag vet man inte den direkta orsaken till elavbrottet.

Samma bok har också utgivits i Danmark och Norge på resp. länders språk och häftet är illustrerat med foton och utomordentliga färgplanscher.

Peter Ryan: UFO, oidentifierade flygande föremål, Carlsenförlaget 1977, 48 sid., ill., cirkapris 9:75.

Stig Aggestad

RYMDENS SVARTA HÅL

Professor John Taylor presenterar de "svarta hålen" i en mycket intressant bok, som försöker förklara en av de mest betydelsefulla upptäckter, som vetenskapen gjort under detta århundrade. De svarta hålen är onekligen en utmaning inom den vetenskapliga världen, och de ställer oss öga mot öga inför Universums gåtor.

Taylor spekulerar djärvt över, hur de skall kunna tämjäs och utnyttjas. Här ser vi en första skymt av framtidens tidsmaskin - en värld, där tiden kan variera nästan efter behag och där rummet kan krökas tillbaka in i sig självt.

Märkliga uppteckningar i det förgångna har beskrivit besökare i flygande farkoster. I händerna på intelligent varelser, sådana som vi själva, har de svarta hålen den tilldragande egenskapen, att de möjligen kan hjälpa oss att erövra Universum.

Det luktar spekulation, men professor Taylor har en solid bakgrund för sitt resonemang. Han sysslar med forskning kring de problem, som hänger samman med materia i sådana extrema tillstånd som t.ex. de svarta hålen erbjuder.

En bok som rekommenderas dem som vill tränga djupare i denna spännande värld.

John Taylor: Rymdens svarta hål, Berghs 1976, 171 sid., cirkapris inb. 49:-, hft. 42:-